Lietas arhīva Nr. CA-1522-23/38
ECLI:LV:RAT:2023:0705.C24160116.31.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2023.gada 5.jūlijā

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesnesis referents Uldis Apsītis,
tiesnese Sandra Krūmiņa,
tiesnesis Arnis Dundurs,
rakstveida procesā izskatīja civillietu SIA "/nosaukums A/" prasībā pret /pers. E/ un AS "/nosaukums B/" par atlīdzības par konkurences ierobežojuma ievērošanu piedziņu, iepriekš novērtētu zaudējumu piedziņu, nodokļu veidā samaksātu zaudējumu piedziņu, nokavējuma procentu piedziņu, Konkurences likuma pārkāpuma konstatēšanu un zaudējumu piedziņu un /pers. E/ un AS "/nosaukums B/" pretprasībā pret SIA "/nosaukums A/" par vienošanās atzīšanu par spēkā neesošu daļā, lietā ar trešo personu Valsts ieņēmumu dienestu, sakarā ar SIA "/nosaukums A/", /pers. E/ un AS "/nosaukums B/" apelācijas sūdzībām par Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas (pēc tiesu apvienošanas – Rīgas pilsētas tiesa) 2019.gada 10.jūnija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2016.gada 7.decembrī prasītājs SIA "/nosaukums A/" cēlis tiesā prasību pret /pers. E/ un AS "/nosaukums B/" par nekonkurēšanas vienošanās (līguma) izpildi, atlīdzības piedziņu, zaudējumu atlīdzību, nokavējuma procentu piedziņu, negodīgas konkurences aizlieguma pārkāpuma konstatēšanu un aizlieguma noteikšanu.

Prasības galīgajā redakcijā prasītājs lūdzis tiesu:

- Piedzīt no /pers. E/ par labu prasītājam izmaksātās atlīdzības par konkurences ierobežojuma ievērošanu daļu par laiku no 2016.gada 1.oktobra līdz 2018.gada 10.jūnijam 83082 EUR;
- Piedzīt no /pers. E/ par labu prasītājam vienošanās iepriekš novērtētus zaudējumus 81720 EUR;
- Piedzīt no /pers. E/ par labu prasītājam nodokļu veidā nomaksātus zaudējumus 10385,06 EUR;
- Piedzīt no /pers. E/ par labu prasītājam nokavējuma procentus par laiku no 2016.gada 1.oktobra līdz 2019.gada 24.februārim 14096,07 EUR;
- Konstatēt Konkurences likuma 18.panta otrās daļas ģenerālklauzulas un trešās daļas 4.punkta pārkāpumu AS "/nosaukums B/" darbībās;
- Piedzīt no AS "/nosaukums B/" zaudējumus negodīgas konkurences aizlieguma sakarā 500000 EUR apmērā;
- Piedzīt no atbildētājiem par labu prasītājam visus tiesāšanās izdevumus.

Prasības pieteikumā norādīti šādi apstākļi.

[1.1] Ar SIA „/nosaukums A/" 2015.gada 6.oktobra dalībnieku ārkārtas sapulces lēmumu /pers. E/ tika ievēlēts par prasītāja valdes priekšsēdētāju uz trim gadiem. SIA „/nosaukums A/" un /pers. E/ 2015.gada 26.oktobrī noslēdza darba līgumu, ar kuru atbildētājs pieņemts darbā par rīkotājdirektoru.

2016.gada 10.jūnijā atbildētājs /pers. E/ atsaukts no SIA "/nosaukums A/" valdes priekšsēdētāja amata. Tajā pašā dienā SIA „/nosaukums A/" un /pers. E/ noslēdza vienošanos par darba tiesisko attiecību izbeigšanu jeb nekonkurēšanas vienošanos, atbilstoši kurai atbildētājam tika aizliegts izpaust prasītājas komercnoslēpumu un uzlikts pienākums ievērot konkurences ierobežojumu divus gadus pēc darba tiesisko attiecību izbeigšanās, par ko SIA „/nosaukums A/" maksā atbildētājam atlīdzību 4086 EUR mēnesī pirms nodokļu ieturēšanas (kopā par 24 mēnešiem – 98064 EUR).

Minētā atlīdzība 2016.gada 13.jūnijā atbildētājam izmaksāta pilnā 67580,81 EUR apmērā, samaksājot arī visus piemērojamos nodokļus.

[1.2] 2016.gada 30.septembrī, atbildētājs reģistrēts Komercreģistrā kā AS „/nosaukums B/" valdes priekšsēdētājs. AS „/nosaukums B/" sniedz dzelzceļa kravu pārvadājumu pakalpojumus Latvijas teritorijā un ir prasītājas konkurente.

Prasītājs 2016.gada 17.oktobrī informēja atbildētājus par /pers. E/ konkurences ierobežojumu, bet viņi neveica nekādas darbības, lai pārtrauktu pārkāpumu.

/pers. E/ stājoties AS „/nosaukums B/" valdes priekšsēdētāja amatā, AS „/nosaukums B/" no viņa ieguva prasītājas komercnoslēpumu saturošu informāciju, kas /pers. E/ bija pieejama un zināma kā prasītājas bijušajam valdes priekšsēdētājam. Šāds /pers. E/ pārkāpums atbilst Konkurences likuma 18.panta trešās daļas 4.punktā paredzētajam. Minētās informācijas nonākšana AS „/nosaukums B/" rīcībā veido Konkurences likuma 18.panta otrās daļas ģenerālklauzulas un trešās daļas 4.punkta pārkāpumu, jo atbildētājs informāciju ieguva, neveicot darbu, intelektuālos un citu resursu ieguldījumus, kas būtu jāveic netraucētas konkurences apstākļos.

Iespējams, tieši šīs informācijas izmantošana ļāva AS „/nosaukums B/" attīstīt jaunus, prasītāja projektiem līdzīgus projektus un biznesu, 2017. gada pirmajā ceturksnī, salīdzinot ar 2016.gada pirmo ceturksni, sasniegt kravu pārvadājumu apjoma pieaugumu 3,4 reizes, palielināt tirgus daļu un pārvilināt pie sevis darbā darbiniekus (lielākoties mašīnistus). Tādējādi AS „/nosaukums B/", iegūstot prasītāja komercnoslēpumu un izmantojot negodīgas konkurences priekšrocības, nodarījusi prasītājam zaudējumus, kuru apmērs nosakāms pēc tiesas ieskata vismaz 500000 EUR apmērā.

[1.3] Tā kā /pers. E/ pārkāpa vienošanos par konkurences ierobežojumu, viņam ir pienākums atmaksāt prasītājam saņemto atlīdzību par konkurences ierobežojuma ievērošanu – tās daļu par laiku no 2016.gada 1.oktobra līdz 2018.gada 10.jūnijam 83082 EUR (4086 EUR par katru pārkāpuma mēnesi, kuros ietilpst arī valstij par darbinieku samaksātie nodokļi).

[1.4] Izmaksājot minēto atlīdzību /pers. E/, SIA „/nosaukums A/" arī bija jāsamaksā valstij valsts sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu darba devēja daļa 10385,06 EUR, un šī summa ir piedzenama no /pers. E/ kā viņa prettiesiskās rīcības rezultātā prasītājam nodarīto zaudējumu atlīdzība.

[1.5] SIA „/nosaukums A/" un /pers. E/ vienošanās par konkurences ierobežojumu 11.punktā noteica, ka šīs vienošanās pārkāpuma gadījumā /pers. E/ maksā prasītājai zaudējumu atlīdzību, nodarītos zaudējumus aprēķinot pēc šādas formulas: nekonkurēšanas vienošanās 9.punktā minētā ikmēneša atlīdzība reizināta ar atlikušo mēnešu skaitu no pārkāpuma konstatēšanas līdz konkurences ierobežojuma beigām. Tādējādi par atlikušajiem 20 mēnešiem piedzenami 81720 EUR.

[1.6] Sākot pildīt valdes priekšsēdētāja pienākumus konkurējošā sabiedrībā un nekavējoties neatmaksājot prasītāja iepriekšminētās naudas summas, /pers. E/ iestājās pienākums maksāt likumiskos nokavējuma procentus, kuru summa par laiku no 2016.gada 1.oktobra līdz 2019.gada 24.februārim ir 14 096,07 EUR.

[1.7] Prasība pamatota ar Civillikuma 5., 1587., 1590., 1652., 1672., 1753., 1756., 1765., 1770., 1775., 1779., 1779.1, 1785., 2376., 2378., 2384. un 2385. pantu, Darba likuma 84. pantu, Konkurences likuma 18.panta otro daļu un trešās daļas 4. punktu, 21.pantu, Komerclikuma 19.panta pirmo daļu.

[2] Atbildētāji/pers. E/ un AS „/nosaukums B/" iesniedza tiesā pretprasību pret SIA „/nosaukums A/", lūdzot atzīt par spēkā neesošu 2016.gada 10.jūnija vienošanās 5.punktu (ciktāl tas attiecas uz informāciju, kas nav komercnoslēpums) līdz 13.punktu.

Pretprasībā norādīts, ka prasītājs savu dominējošo stāvokli izmanto ļaunprātīgi, ne tikai noslēdzot ar /pers. E/ vienošanos un ceļot prasību pret atbildētājiem, bet arī, veicot citas darbības, kas vērstas pret atbildētājiem.

Atbildētāji uzskata, ka 2016.gada 10.jūnija vienošanās ar /pers. E/ noslēgšanas pamatā ir prasītāja prettiesiska motivācija, par katru cenu saglabāt savu dominējošo stāvokli un apgrūtināt saviem konkurentiem iespēju veikt saimniecisko darbību, kas ir pamatā vienošanās pielīgtajam konkurences ierobežojumam.

Atbildētāji uzskata, ka vienošanās pielīgtais aizliegums /pers. E/ publiski paust jebkādu citu ar Latvijas Dzelzceļš koncernu saistītu informāciju ir Satversmes 100.panta tiesību uz vārda brīvību pārkāpums. Prasītāja mēģinājums liegt AS "/nosaukums B/" izmantot /pers. E/ pakalpojumus pārkāpj AS "/nosaukums B/" Satversmes 105.pantā garantētās pamattiesības uz īpašumu, jo ierobežo komercsabiedrības tiesības izvēlēties /pers. E/ kā dzelzceļa kravu pārvadājuma jomas speciālista zināšanas un pieredzi, lai uzlabotu savus komercdarbības rādītājus.

[3] Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas (pēc tiesu apvienošanas – Rīgas pilsētas tiesa) 2019.gada 10.jūnija spriedumu prasība apmierināta daļēji un pretprasība noraidīta. Ar minēto spriedumu nospriests:

- prasītāja prasību pret /pers. E/ un AS „/nosaukums B/" apmierināt daļēji. /pers. E/ un AS „/nosaukums B/" pretprasību tās pieņemtajā daļā pret prasītāju noraidīt.
- Piedzīt no /pers. E/ par labu prasītājam izmaksātās atlīdzības par konkurences ierobežojuma ievērošanu daļu par laika periodu no 2016.gada 1.oktobra līdz 2018.gada 10.jūnijam 57256 EUR apmērā.
- Piedzīt no /pers. E/ par labu prasītājam likumiskos nokavējuma procentus par laiku no 2016.gada 1.oktobra līdz 2019.gada 24.aprīlim 8807,76 EUR apmērā.
- Piedzīt no /pers. E/ par labu prasītājam valsts nodevu 1801,71 EUR apmērā, kancelejas nodevu 30,62 EUR apmērā un ar lietas vešanu saistītos izdevumus 1651,59 EUR apmērā.
- Noteikt SIA „/nosaukums A/" tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt no /pers. E/ likumiskos procentus 6% gadā no neatmaksātās atlīdzības par konkurences ierobežojuma ievērošanu daļu summas 57256 EUR apmērā.
- Noraidīt prasību daļā par izmaksātās atlīdzības par konkurences ierobežojuma ievērošanu daļas piedziņu no /pers. E/ par laika periodu no 2016.gada 1.oktobra līdz 2018.gada 10.jūnijam 25826 EUR apmērā.
- Noraidīt prasību daļā par vienošanās iepriekš novērtētu zaudējumu piedziņu no /pers. E/ 81720 EUR apmērā.
- Noraidīt prasību daļā par nodokļu veidā nomaksātu zaudējumu 10385,06 EUR apmērā piedziņu no /pers. E/.
- Noraidīt prasību daļā par likumisko nokavējuma procentu par laiku no 2016.gada 1.oktobra līdz 2019.gada 24.aprīlim piedziņu no /pers. E/ 5288,31 EUR apmērā.
- Noraidīt prasību daļā pret AS „/nosaukums B/" par Konkurences likuma 18.panta otrās daļas ģenerālklauzulas un trešās daļas 4.punkta pārkāpuma konstatēšanu AS „/nosaukums B/" darbībās.
- Noraidīt prasību daļā pret AS „/nosaukums B/" par negodīgas konkurences aizlieguma sakarā zaudējumu 500000 EUR apmērā piedziņu.

Spriedums pamatots ar šādiem argumentiem.

[3.1] Tiesa secinājusi, ka no vienošanās ietvertajiem noteikumiem izriet, ka konkurences ierobežojums pielīgts uz diviem gadiem un par konkurences ierobežojuma ievērošanu pēc darba tiesisko attiecību izbeigšanas pielīgta ikmēneša atlīdzība 4086 EUR apmērā pirms nodokļu nomaksas, kas izmaksāta vienā maksājumā par visu konkurences ierobežojuma laiku.

[3.2] Ņemot vērā pielīgto konkurences ierobežojuma apjomu un mērķi, vienošanās 8.punktā noteikto, vienošanās pielīgto atlīdzību par konkurences ierobežojuma periodu, tiesa atzina, ka nav pamata secināt, ka pielīgtais konkurences ierobežojums radītu netaisnīgu darbinieka turpmākās profesionālās darbības ierobežojumu. Ņemot vērā /pers. E/ izglītību un darba pieredzi (lietas 2.sēj.81.lapa), /pers. E/ pastāvēja saprātīgas iespējas rast sev nodarbošanos, kas atbilstu konkurences ierobežojuma tvērumam, ņemot vērā arī apstākli, ka darba devējs par konkurences ierobežojumu izmaksājis pienācīgu atlīdzību, kas veido aptuveni pusi no darba līgumā pielīgtās darba samaksas (7152,01 EUR), līdz ar ko /pers. E/ nebija spiests pieņemt jebkuru darba piedāvājumu. Turklāt tiesai ir pamats konstatēt, ka /pers. E/ ir piekritis vienošanās ar prasītāju noslēgšanai, bez iebildumiem saņēmis prasītāja izmaksāto atlīdzību un vienošanās spēkā esamību daļā apstrīdējis tikai pēc tam, kad prasītājs cēlis tiesā prasību pret /pers. E/. Līdz ar ko tiesa atzina, ka vienošanās noteikumi ir atbilstoši Darba likuma 84.panta trešajai daļai.

[3.3] Tiesa par nepamatotiem atzina /pers. E/ iebildumus par prasītāja dominējošā stāvokļa izmantošanu. Atbilstoši Konkurences likuma 1.panta 1.un 9.punktam un 3.pantam tiesa secināja, ka nav pamata atzīt, ka prasītājs un /pers. E/ būtu tirgus dalībnieki, kas savā starpā konkurē konkrētajā tirgū.

Tiesa par nepamatotu atzina atbildētāju viedokli, ka prasītājs tiesā cēlis prasību pret atbildētājiem, ļaunprātīgi izmantojot savu dominējošo stāvokli. Prasības celšanas pamats bija ar vienošanos pielīgta konkurences ierobežojuma pārkāpums un zaudējumu nodarīšana prasītājam. Ņemot vērā prasības un pretprasības priekšmetu, tiesa secināja, ka šīs lietas ietvaros tai nav pamata vērtēt apstākli, vai prasītājs dzelzceļa kravu pārvadājumu tirgū Latvijā atrodas dominējošā stāvoklī. Tiesa atzina, ka pat gadījumā, ja prasītājs īstenotu darbības, kuras varētu tikt atzītas par ļaunprātīgu dominējošā stāvokļa izmantošanu, tas neizslēgtu prasības pilnīgu vai daļēju apmierināšanu, jo prasības pamatā ir tiesiskās attiecības, kas izriet no vienošanās starp prasītāju un /pers. E/ par darba tiesisko attiecību izbeigšanu.

[3.4] Tiesa secināja, ka pretprasībā norādītās prasītāja darbības/rīcības epizodes attiecas uz tiesiskajām attiecībām starp prasītāju un AS „/nosaukums B/", un nav nekādā veidā saistītas ar vienošanās noslēgšanu starp prasītāju un /pers. E/, un pārsvarā notikušas laikā pēc vienošanās

noslēgšanas, un pastāvējušas uz līgumiskiem pamatiem (līgumi, kas noslēgti starp Latvijas dzelzceļu, prasītāju un AS „/nosaukums B/"). Tiesa secināja, ka tai nav pamata atzīt, ka pretprasībā norādītās epizodes visas kopā vai kāda no tām atsevišķi būtu pamats vienošanās atzīšanai par spēkā neesošu daļā par pielīgto konkurences ierobežojumu.

[3.5] Tiesa atzina par nepamatotu atbildētāju viedokli, ka, mēģinot aizliegt AS „/nosaukums B/" izmantot /pers. E/ pakalpojumus, prasītājs pārkāpj Satversmes 105.panta pirmajā teikumā garantētās pamattiesības, ierobežojot komercsabiedrību izvēlēties izmantot /pers. E/ kā dzelzceļa kravu pārvadājumu jomas eksperta zināšanas un kompetenci AS „/nosaukums B/" komercdarbības rādītāju uzlabošanai, tātad arī īpašuma vairošanai.

Tiesas ieskatā /pers. E/ kā darbinieks un fiziska persona nav un nevar būt AS „/nosaukums B/" īpašums. Vienošanās pielīgtais konkurences ierobežojums tiešā veidā neattiecas uz AS „/nosaukums B/", jo vienošanās saista puses, kas to ir noslēgušas.

[3.6] Tiesa, vērtējot vienošanās apstrīdētajā daļā spēkā esamību, ievērojot atbildētāju izvirzītos argumentus un apsvērumus, nekonstatēja apstākļus, kuros varētu atzīt, ka vienošanās būtu neatļauta vai būtu vērsta uz to, lai apietu likumu, kā arī tiesa nekonstatēja, ka vienošanās mērķis būtu pretējs reliģijai, likumiem vai labiem tikumiem.

Izvērtējusi pretprasībā norādītos argumentus un pamatojumu vienošanās atzīšanai par spēkā neesošu daļā, tiesa atzina, ka pretprasības apmierināšanai nav pamata un tā ir jānoraida.

[3.7] Tiesa konstatēja, ka par visu pielīgto konkurences ierobežojuma periodu prasītājs /pers. E/ faktiski izmaksājis atlīdzību saskaņā ar vienošanos 67580,81 EUR apmērā (lietas 1.sēj. 39.-41.lapa).

Neskatoties uz pielīgto konkurences ierobežojumu, /pers. E/ 2016.gada 30.septembrī kļuvis par AS „/nosaukums B/" valdes priekšsēdētāju, proti, tieši pārkāpa vienošanās 7.2.punktu.

Prasītājs lūdz tiesu piedzīt no /pers. E/ par labu prasītājam izmaksātās atlīdzības par konkurences ierobežojuma ievērošanu daļu par laika periodu no 2016.gada 1.oktobra līdz 2018.gada 10.oktobrim 83082 EUR apmērā.

Atprasāmajā atlīdzības summā ietilpst arī prasītāja samaksātie nodokļi, kas piedzenami no /pers. E/, jo pēc nodokļu atmaksas prasītājs Valsts ieņēmumu dienestā nevarēs vērsties, jo būs pagājuši trīs gadi no nodokļu iemaksas valsts budžetā.

Ņemot vērā Valsts ieņēmumu dienesta sniegtos paskaidrojumus lietā (lietas 4.sēj. 32. – 33.lapa) tiesa secināja, ka prasītājam, lai precizētu darba devēja ziņojumu par darbiniekam izmaksātajiem ienākumiem uz tiesas sprieduma pamata, būs tiesības vērsties Valsts ieņēmumu dienestā, un norādīja, ka tiesvedības ilgums nav atkarīgs no lietas dalībnieku gribas, līdz ar ko tas nevar būt prasītājam par šķērsli Valsts ieņēmumu dienestam atprasīt vai lūgt novirzīt citu nodokļu maksājumu apmaksai izpildot vienošanos samaksātos nodokļu maksājumus, ja ar tiesas spriedumu noteiktas prasītāja tiesības darbiniekam samaksātos darba ienākumus saņemt atpakaļ.

Tiesa atzina par nepamatotu prasītāja viedokli, ka atprasāmajā atlīdzības summā ir pamats iekļaut arī prasītāja samaksātos nodokļus, jo prasītāja uz likuma pamata aprēķinātās summas, ko veido nodokļu maksājumi, /pers. E/ nav saņēmis, tās nav viņam izmaksātas un nekad nav atradušās /pers. E/ rīcībā, līdz ar ko viņš nevar tās atmaksāt.

[3.8] Atsaucoties uz Civillikuma 2384.pantu, tiesa atzina, ka lietā ir konstatēts pamats prasītājam atprasīt no /pers. E/ tam samaksāto atlīdzības par konkurences ierobežojuma neievērošanu daļu par laika periodu no 2016.gada 1.oktobra līdz 2018.gada 10.jūnijam, proti, par 20 mēnešiem un 10 dienām, jo konkurences ierobežojuma laikā /pers. E/ uzsāka darba attiecības pie prasītāja konkurenta – AS „/nosaukums B/", proti, uzņēmuma, kas darbojas dzelzceļa kravu pārvadājumu pakalpojumu sniegšanas jomā (lietas 3.sēj. 211. – 215.lapa).

No prasītāja paskaidrojumiem un lietas materiāliem izriet, ka prasītājs izmaksāja /pers. E/ atlīdzību saskaņā ar vienošanos kopā par 24 mēnešiem 67580,81 EUR (neieskaitot nodokļus), atlīdzība par vienu mēnesi 2 815,87 EUR.

Atlīdzības apmērs par 20 mēnešiem ir 56317,40 EUR (2815,87 x 20). Atlīdzības apmērs par 10 dienām – 938,60 EUR (2815,87/30x10). Līdz ar ko izmaksātās atlīdzības apmēru par 20 mēnešiem un 10 dienām matemātiski var aprēķināt 57256 EUR (neieskaitot nodokļus) apmērā. Minētā summa ir piedzenama no /pers. E/ par labu prasītājam. Savukārt prasību daļā par atlīdzības piedziņu par konkurences ierobežojuma neievērošanu 25826 EUR apmērā no /pers. E/ tiesa atzina par noraidāmu.

[3.9] Atbilstoši vienošanās 11.punktam tiesa secināja, ka /pers. E/ bija zināms un saprotams, ka vienošanās par konkurences ierobežošanu pārkāpuma gadījumā atlīdzības summa par konkurences ierobežojumu ir jāatdod atpakaļ, ko /pers. E/ nav darījis, līdz ar ko ir pieļāvis minētās summas atmaksas nokavējumu. Tiesa atzina par nepamatotu atbildētāju pārstāvju argumentu, ka, lai aprēķinātu likumiskos nokavējuma procentus, vispirms ar tiesas spriedumu jāatzīst minētās summas atmaksas pienākums.

Pamatojoties uz Civillikuma 1753. 1756., 1757. un 1759.pantu, tiesa atzina, ka par atlīdzības par konkurences ierobežojumu 57256 EUR apmērā atmaksas kavējumu no 2016.gada 1.oktobra līdz 2019.gada 24.aprīlim par 936 dienām aprēķināmi likumiskie nokavējuma procenti 8807,76 EUR (57256:100x6:365x936), ko ir pamats piedzīt no /pers. E/ par labu prasītājam.

[3.10] Prasības pieteikumā norādīts, ka prasītājam ir tiesības atprasīt no /pers. E/ viņam izmaksātās atlīdzības par konkurences ierobežojuma ievērošanu daļu par laika periodu no 2016.gada 1.oktobra un vienlaikus arī zaudējumus, kas nodarīti prasītājam šīs atlīdzības izmaksas sakarā kā darba devējam aprēķināto un maksājamo nodokļu veidā valsts budžetā.

Prasības pieteikuma grozījumos norādīts, ka piemērojamo nodokļu nomaksu ik mēnesi veido summa 963,89 EUR, kas, sekojot darba devēja izziņai par atlīdzību, veido valsts sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu darba devēja daļu (lietas 1.sēj. 41.lapa). Zaudējumu summas aprēķins lietas materiālos nav iesniegts. Taču izvērtējot sākotnējā prasības pieteikumā un prasības pieteikuma grozījumos norādīto kopsakarībā ar darba devēja izziņu par atlīdzību saskaņā ar vienošanos redzams, ka atlīdzība par konkurences ierobežojuma ievērošanu (4086 EUR x 20 mēneši un 10 dienas) jau ietver prasītāja norādīto valsts sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu darba devēja daļu (963,89 EUR mēnesī). Turklāt tiesa, vērtējot prasījumu daļā par atlīdzības izmaksu par konkurences ierobežojuma ievērošanu daļā ir atzinusi, ka nav tiesiska pamata piedzīt no /pers. E/ prasītāja ar minētās izmaksas veikšanu aprēķinātos un valsts budžetā samaksātos nodokļus, jo /pers. E/ tos nav saņēmis un tie nekad nav atradušies /pers. E/ rīcībā.

Tiesa atzina, ka nav konstatējams, ka prasītāja veikto nodokļu nomaksas maksājumu pamatā būtu /pers. E/ prettiesiska rīcība un ka šie maksājumi prasītājam radušies tiešā cēloņsakarībā ar /pers. E/ prettiesisko rīcību. Nodokļu nomaksu prasītājs veicis uz likuma pamata, izmaksājot /pers. E/ pielīgto atlīdzību darba tiesisko attiecību izbeigšanas gadījumā.

Ievērojot norādīto, tiesa atzina, ka prasījums piedzīt no /pers. E/ par labu prasītājam nodokļu veidā nomaksātus zaudējumus 10385,06 EUR apmērā nav pamatots un ir noraidāms.

[3.11] Prasītājs pieteicis prasījumu piedzīt no /pers. E/ par labu prasītājam vienošanās iepriekš novērtētus zaudējumus 81720 EUR apmērā.

Parakstot vienošanos, prasītājs un /pers. E/ vienojās par konkrētu paņēmienu, kādā prasītājs būs tiesīgs aprēķināt zaudējumus gadījumā, ja /pers. E/ pārkāps ar nekonkurēšanas vienošanos uzņemtās saistības. Prasītāja pārstāvis tiesas sēdē norādīja, ka iepriekš novērtētie zaudējumi izriet no vienošanās pielīgtā un nekādu konkrētu zaudējumu prasītājam nav.

Tiesa konstatēja, ka prasītājs gan izmaksātās atlīdzības summu par konkurences ierobežojuma ievērošanu, gan iepriekš novērtēto zaudējumu summu aprēķinājis uz viena pamata, proti, vienošanās 11.punkta, iegūstot gandrīz identiskas naudas summas, kas veidojas, darbiniekam izmaksāto ikmēneša atlīdzības summu 4086 EUR reizinot ar mēnešu skaitu. Ne prasības grozījumos, ne precizējumos papildus pamatojums vienošanās iepriekš

novērtēto zaudējumu aprēķināšanai un piedziņai nav norādīts, līdz ar ko tiesa secināja, ka prasītājs vēlās piedzīt no /pers. E/ zaudējumu summu, kura aprēķināma, pamatojoties uz vienošanās 11.punktu, nepierādot nekādus citus apstākļus saistībā ar zaudējumu rašanos un esamību.

Ņemot vērā Civillikuma 1770., 1771. un 1773.pantā noteikto un izvērtējot zaudējumu, kurus prasītājs vēlas piedzīt no /pers. E/, pamatojumu, tiesa secināja, ka to pamatā nav prasītāja mantiski novērtējams pamatums, kā arī nevar secināt, ka zaudējums jau būtu radies vai tas varētu rasties nākotnē. /pers. E/ rīcību, kas izpaudās nekonkurēšanas vienošanās nepildīšanā, varētu atzīt par /pers. E/ prettiesisku darbību, kas būtu viens no zaudējumu atlīdzības prasības pierādāmajiem priekšnoteikumiem.

Tiesa atzina, ka prasītājam, lai piedzītu no /pers. E/ kādus zaudējumus par nekonkurēšanas vienošanās neievērošanu, nav pamata aprobežoties ar vienošanās noteiktas naudas summas aprēķināšanu, bet gan atbilstoši Civillikuma noteikumiem ir jāpierāda zaudējumu atlīdzības piedziņas priekšnoteikumu pastāvēšana, kas konkrētajā gadījumā nav izdarīts, jo prasītājs nav norādījis uz konkrētiem zaudējumiem, ko /pers. E/ atrašanās AS „/nosaukums B/" valdes priekšsēdētāja amatā būtu radījusi prasītājam, to esamību un cēlonisko sakaru starp zaudējumiem un /pers. E/ atrašanos AS „/nosaukums B/" valdes priekšsēdētāja amatā.

Vērtējot vienošanās noteikumus, tiesa secināja, ka tajā nav pielīgts līgumsods par konkurences ierobežojumu pārkāpumu, līdz ar ko šāds prasījums arī nav izvirzīts.

Ievērojot norādīto, tiesa atzina, ka prasība daļā par iepriekš novērtētu zaudējumu 81720 EUR apmērā piedziņu no /pers. E/ nav pamatota un ir noraidāma.

[3.12] Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 192.pantu, tiesa atzina, ka prasījumu, kas vērsti pret /pers. E/, kontekstā nav nepieciešams vērtēt, vai /pers. E/ ir izpaudis prasītāja komercnoslēpumu, jo prasījums pret /pers. E/ saistībā ar komercnoslēpuma izpaušanu nav celts.

Tas, vai /pers. E/ būtu izpaudis prasītāja komercnoslēpumu, vērtējams kopsakarībā ar prasītāja celto prasību pret AS „/nosaukums B/" par zaudējumu piedziņu.

[3.12.1] Tiesa atzina, ka tai nav pamata apšaubīt, un to arī apliecina lietā iesniegtie pierādījumi, ka /pers. E/ kā prasītāja valdes priekšsēdētājam bija zināma informācija par prasītāja personālu un ar to saistītiem jautājumiem, jo tas ietilpa /pers. E/ darba jautājumos. Tāpat lietā iesniegtie pierādījumi apliecina, ka /pers. E/ kā prasītāja valdes priekšsēdētājam bija zināma informācija par prasītāja personālu un ar to saistītiem jautājumiem, prasītāja dīzeļlokomotīvju vadītāju (mašīnistu) prēmēšanu par dīzeļdegvielas taupīgu izlietošanu, kā arī konkurētspējīgām likmēm, mainīgās daļas likmēm, kā arī pazeminošajiem koeficientiem un speciālajām likmēm.

[3.12.2] /pers. E/ apstrīdējis vienošanās 5.punktu, ciktāl tas attiecas uz informāciju, kas nav komercnoslēpums.

Prasītājs norādījis, ka minētais vienošanās punkts attiecas tikai uz informāciju, kas ir komercnoslēpums un ir uzskaitīta aiz vārdiem "tai skaitā".

Pirmās instances tiesas ieskatā vienošanās 5.punktā ir skaidri uzskaitīta informācija, kuru prasītājs ir vēlējies aizsargāt un nav pamata uzskatīt, ka vienošanās 5.punkts attiecas uz vēl kādu citu neuzskaitītu informāciju, līdz ar ko tiesa atzina, ka vienošanās 5.punktā uzskaitītā informācija atbilst visām Komerclikuma 19.panta pirmajā daļā ietvertajām pazīmēm un tai ir saimniecisks raksturs. Tai pat laikā tiesa atzina, ka vienošanās 5.punktā norādītais komercnoslēpums ir ļoti plaši definēts un principā attiecas uz visu informāciju, kas ietilpst konkrētajā darbības nozarē.

Piemēram, tiesas ieskatā nevar būt komercnoslēpums visa komersanta finanšu informācija, bet gan tikai tāda, kas ir svarīga komersanta saimnieciskajā darbībā, nav publiski pieejama un kuras nonākšana pie konkurenta nepārprotami var radīt zaudējumus tirgus dalībniekam. Tas pats attiecas arī uz mārketinga un personāla informāciju.

Tiesas ieskatā prasītājs ir veicis atbilstošus pasākumus komercnoslēpuma aizsardzībai, proti, noslēdzis vienošanos par konkurences ierobežojumu ar /pers. E/, par kuras pārkāpumu tiesai nav šaubu, jo /pers. E/ pielīgtajā nekonkurēšanas termiņā pārgājis darbā pie AS „/nosaukums B/", kas ir atzīstams par prasītāja konkurentu. /pers. E/ pārgājis pie AS „/nosaukums B/" tādā pašā amatā, kādu ieņēma pie prasītāja. Šādā situācijā /pers. E/ bija iespējas nodot AS „/nosaukums B/" pie prasītāja iegūto informāciju, kura saturēja arī prasītāja komercnoslēpumu.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2010.gada 17.maija spriedumā lietā SKA-168/2010 spriedumā norādīts, ka darbiniekam vai trešajai personai piederoša datora lietošana darba vajadzībām samazina komercnoslēpuma saglabāšanas drošību, tomēr tās patiesā pakāpe ir atkarīga no cilvēka, kurš strādā ar šo datoru. Nedz līgumos, nedz citādi noteikti komercnoslēpuma saglabāšanas pasākumi nevar absolūti novērst prettiesisku rīcību. Ievērojot norādīto, tiesa atzina, ka komercnoslēpuma izpaušanu nevar prezumēt, bet tā ir jāpierāda.

[3.13] Prasītājs pieteicis tiesai prasījumu konstatēt Konkurences likuma 18.panta otrās daļas ģenerālklauzulas un trešās daļas 4.punkta pārkāpumu AS „/nosaukums B/" darbībās.

[3.13.1] Prasītājs norādījis, ka, /pers. E/ stājoties AS „/nosaukums B/" valdes priekšsēdētāja amatā, AS „/nosaukums B/" ieguva prasītāja komercnoslēpumu saturošu informāciju, kas /pers. E/ bija zināma kā prasītāja bijušajam valdes priekšsēdētājam.

Pirmās instances tiesa atzina, ka apstāklis, ka /pers. E/ prasītāja komercnoslēpumu saturoša informācija bija zināma, pats par sevi nenozīmē to, ka /pers. E/ šo informāciju būtu izpaudis.

[3.13.2] Tiesa atzina, ka tiesiskajās attiecībās starp prasītāju un AS „/nosaukums B/" ir piemērojami Konkurences likuma noteikumi, jo puses ir viena tirgus dalībnieki, kas savā starpā konkurē. Konkrētajā gadījumā nav nozīmes apstāklim, vai kāds no tirgus dalībniekiem atrodas dominējošā stāvoklī.

[3.13.3] Atsaucoties uz Civillikuma 1784.pantu, tiesa norādīja, ka, ņemot vērā, ka vienošanās ir saistoša tā slēdzējiem, proti, prasītājam un /pers. E/, tiesai jākonstatē, ka AS „/nosaukums B/" ir pieļāvis prettiesisku rīcību, kas būtu izpaudusies kā prasītāja komercnoslēpuma neatļauta iegūšana. Ar to vien, ka AS „/nosaukums B/" pieņēma darbā prasītāja bijušo valdes locekli, nav prezumējams, ka AS „/nosaukums B/" ir ieguvis un izmantojis prasītāja komercnoslēpumu. Tiesas ieskatā nevar uzskatīt, ka /pers. E/ kā datu nesējs automātiski būtu pārnesis uz AS „/nosaukums B/" visu tam zināmo informāciju par prasītāju.

[3.13.4] Tiesas ieskatā nav pamata uzskatīt, ka AS „/nosaukums B/" īstenotais projekts Smart Locomotive ir tāds pats kā prasītāja īstenotais, aprīkojot lokomotīves ar degvielas patēriņa kontroles tehniskajiem līdzekļiem. Šādas darbības var veikt un veic jebkurš ar dzelzceļa pārvadājumiem saistīts uzņēmums. Dzelzceļa nozarē pasākumi degvielas patēriņa samazināšanai ir normāla prakse un tie nav atzīstami par inovatīvām idejām, kurus būtu pamats saukt par komercnoslēpumu, proti, tādām idejām, ko varētu ieviest un īstenot tikai noskatoties vai citādā veidā iegūstot šo ideju no kāda cita komersanta.

[3.13.5] Tiesas ieskatā AS „/nosaukums B/" pārvadājumu apjoma pieaugumam 2016.gada nogalē ir pamatoti argumenti. Proti, AS „/nosaukums B/" pārvadāto kravu apjoms palielinājies neatkarīgi no /pers. E/ esamības vai neesamības AS „/nosaukums B/" valdes priekšsēdētāja amatā. 2016.gada nogalē Ventspils Tirdzniecības ostai izdevies pārorientēt uz Latviju noteiktas dzelzsrūdas un čuguna kravas pārkraušanai Ventspils ostā, kā arī izdevies piesaistīt jaunus kravu veidus, kā rezultātā, sākot ar 2016.gada novembri uz Latvijas dzelzceļa ceļiem virzienā uz Ventspils ostu tika pārvadāts liels daudzums dzelzceļa kravu (*lietas 4.sēj. 237. – 238.lapa*), kuru pārvadātājs bija AS „/nosaukums B/", jo tam ar Ventspils Tirdzniecības ostu ir ilggadēja sadarbība (lietas 4.sēj. 162. – 166.lapa).

Tiesa atzina, ka pārvadājuma apjomu pieaugums vai kritums ir saistīts ar tirgus situāciju dzelzceļa pārvadājumu pakalpojumu nozarē kopumā un nevar būt atkarīgs no /pers. E/ kā fiziskas personas ietekmes, jo pārvadājumu kravu apjomu nerada pārvadātāji, bet gan kravu nosūtītāji un saņēmēji.

[3.13.5] Tiesas ieskatā nav apstiprinājies prasītāja paskaidrojumos norādītais, ka AS „/nosaukums B/" ieguvis un izmantojis no /pers. E/ informāciju par kravu pārvadījumu tarifu 2016.gadā transporta koridorā no Krievijas uz Kaļiņingradas apgabalu caur Latviju, jo dzelzceļa kravu pārvadājumu veikšanas tiesības pierobežas zonās uz prasības tiesā celšanas brīdi un arī lietas izlemšanas brīdī ir tikai prasītājam un lietā nav nekādu norāžu uz to, ka AS „/nosaukums B/" arī būtu sācis sniegt un sniegtu kādus pakalpojumus dzelzceļa kravu pārvadājumiem Kaļiņingradas virzienā (*lietas 4.sēj. 41. – 48.lapa*).

[3.13.6] Tiesa uzskata, ka, izskatot lietu pēc būtības, nav apstiprinājies prasītāja apgalvojums, ka /pers. E/ būtu veicis kādas darbības, lai pārvilinātu pie AS „/nosaukums B/" prasītāja darbiniekus, un, ka AS „/nosaukums B/" būtu ieguvis un izmantotu kādu prasītājam piederošu komercnoslēpumu, kas skartu darbinieku atalgojumu, sociālās garantijas, prēmēšanas sistēmu un tamlīdzīgi.

Fakts, ka AS „/nosaukums B/" apbalvo savus uzņēmuma labākos darbiniekus (mašīnistus) un prasītājs ir darījis tāpat, neliecina, ka AS „/nosaukums B/" savā darbībā izmantotu kādu prasītājam piederošu komercnoslēpumu, jo darbinieku prēmēšana un apbalvošana uzņēmumā ir normāla komercdarbības prakse un noteikti nav komercnoslēpums (lietas 3.sēj. 250.lapa).

Tiesa uzskata, ka vērtējot darbinieku jautājumu dzelzceļa nozarē, ir jāņem vērā, ka dzelzceļa jomas darbiniekus Latvijā sagatavo dažas izglītības iestādes, potenciālās darba vietas tieši dzelzceļa jomas speciālistiem dzelzceļa nozarē piedāvā maz uzņēmumi, un tādēļ darbinieki bieži ir savstarpēji pazīstami.

No tiesas sēdē uzklausīto liecinieku liecībām kopumā var secināt, ka liecinieki par darbu pie AS „/nosaukums B/" interesējušies paši. Lai arī atbildētāji pievienojuši lietas materiāliem virkni darba sludinājumu (lietas 2.sēj. 151. – 163.lapa), no liecinieku liecībām izrietēja, ka par darba iespējām liecinieki uzzinājuši no paziņām. No liecinieku liecībām nevar secināt, ka /pers. E/ ir iesaistījies un mudinājis liecinieku uz darba maiņu pie AS „/nosaukums B/". Kā arī nevar secināt, ka AS „/nosaukums B/" ir uzrunājis prasītāja darbiniekus, piedāvājot tiem pāriet darbā pie AS „/nosaukums B/" uz labākiem noteikumiem. Savukārt no AS „/nosaukums B/" izziņas izriet, ka darbinieku maiņa notikusi, arī darbiniekiem no AS „/nosaukums B/" pārejot pie prasītāja (*lietas 3.sēj. 25.lapa*).

[3.13.7] Tiesa par nepamatotiem atzina prasītāja apsvērumus, ka AS „/nosaukums B/" dīzeļlokomotīvju ekspluatācijas daļas darbības uzsākšana Daugavpilī ir tieši saistīta ar /pers. E/ zināmo informāciju par prasītāju.

No lietas materiālos iesniegtā AS „/nosaukums B/" 2015.gada 9.februāra rīkojuma Nr.1-2-11 izriet, ka AS „/nosaukums B/" jau ilgi pirms /pers. E/ pieņemšanas darbā bijusi iecere izveidot lokomotīvju brigādes Daugavpilī un Rēzeknē. Izveidota komisija ieceres izvērtēšanai (lietas 2.sēj. 65.lapa). Ar lietas materiālos iesniegtajiem dokumentiem apstiprinās, ka AS „/nosaukums B/" pirms /pers. E/ pieņemšanas darbā ir bijušas uzņēmuma attīstības un pakalpojumu sniegšanas pilnveidošanas plāni, piemēram, uzsākt kravu pārvadājumu pakalpojumus maršrutā Daugavpils/Rēzekne/Jelgava līdz stacijai Mangaļi, kā sakarā AS „/nosaukums B/" lūdzis prasītāju izskatīt iespēju nodrošināt AS „/nosaukums B/" iesniegumā minētos pakalpojumus, attiecīgi papildinot 2009.gada 16.jūnija līgumu (lietas 2.sēj. 66.lapa). AS „/nosaukums B/" 2016.gada 14.jūnijā vērsies pie Valsts dzelzceļa tehniskās inspekcijas, iesniedzot pieteikumu jauna drošības sertifikāta B daļas saņemšanai un norādot paredzamos dzelzceļa infrastruktūras iecirkņus (lietas 2.sēj. 69. – 76.lapa). Tiesas ieskatā nav pamata secināt, ka tieši ar /pers. E/ pāriešanu darbā pie AS „/nosaukums B/" 2016.gada 30.septembrī, 2017.gada sākumā AS „/nosaukums B/" uzsāka Daugavpils dīzeļlokomotīvju ekspluatācijas daļas darbību. Prasītāja lietā iesniegtā 2017.gada 9.februāra AS „/nosaukums B/" vēstule ir tikai informatīvs paziņojums par darbības uzsākšanu (lietas 1.sēj. 222.lapa).

Tiesa atzina par nepamatotu prasītāja prezumpciju, ka AS „/nosaukums B/" prasītāja komercnoslēpumu saturošu informāciju prettiesiski ieguva ar to vien, ka /pers. E/, pārkāpjot vienošanās pielīgto konkurences ierobežojumu, pārgāja darbā pie AS „/nosaukums B/", jo šāda prezumpcija ar likumu nav noteikta.

Ievērojot norādīto, tiesa atzina, ka nav konstatējams Konkurences likuma 18.panta otrās daļas ģenerālklauzulas un trešās daļas 4.punkta pārkāpums AS „/nosaukums B/" darbībās.

[3.14] Prasītājs pieteicis prasījumu piedzīt no AS „/nosaukums B/" zaudējumus negodīgas konkurences aizlieguma sakarā, zaudējumu apmēru saskaņā ar Konkurences likuma 21.pantu nosakot pēc tiesas ieskata, taču vismaz 500000 EUR apmērā.

Tiesa konstatēja, ka prasības pieteikumā norādītajai SIA „Skonto metāls" divu kravu pāradresācijai no Rīgas uz Ventspils ostu, mainoties arī pārvadātājam no prasītāja uz AS „/nosaukums B/", ir gadījuma raksturs. Lietā nav ziņu, ka SIA „Skonto metāls" būtu kļuvis par AS „/nosaukums B/" klientu.

Tiesa atzina, ka lietā nav pamata secināt, ka AS „/nosaukums B/" ir ietekmējis izmaiņas kravu pārvadājuma dokumentos un panācis kravas pārvadātāja nomaiņu no prasītāja uz AS „/nosaukums B/". Līdz ar to pats zaudējumu nodarīšanas fakts nav guvis apliecinājumu. Ņemot vērā, ka pārvadājuma dokumentos tika mainīta gan kravas saņemšanas vieta (no Rīgas uz Ventspili), gan kravas saņēmējs (no SIA „Skonto Metāls" uz AS „Ventspils tirdzniecības osta") ir ticami, ka saņēmējs AS „Ventspils tirdzniecības osta" mainīja pārvadātāju uz AS „ /nosaukums B/", jo tai ir sadarbības līgums (no 2014.gada 29.decembra) ar AS „/nosaukums B/".

Tiesa secināja, ka lietā nav apstiprinājušies priekšnoteikumi zaudējumu atlīdzināšanas prasības 500000 EUR apmērā apmierināšanai. Tiesa nav konstatējusi AS „/nosaukums B/" prettiesisku rīcību, kā arī nav konstatējusi zaudējumu esamību un cēloņsakarību. Līdz ar ko prasība pret AS „/nosaukums B/" par zaudējumu piedziņu nav pamatota un ir noraidāma.

[3.15] Prasītājs samaksājis valsts nodevu 13 601,85 EUR apmērā (*lietas 1.sēj. 17., 18., 230.lapa un 3.sēj. 209.lapa*). Lietas 1.sējuma 18.lapā atrodas maksājumu uzdevums par valsts nodevas par prasības nodrošināšanu lietā apmaksu 2963,69 EUR apmērā. Prasītāja pieteikums par prasības nodrošināšanu tika noraidīts 2017.gada 27.februārī, līdz ar ko norādītā valsts nodeva nav piedzenama no atbildētājiem, un prasītāja samaksātā valsts nodeva, par kuras piedziņu no atbildētājiem ir pamats lemt, ir 10 638,16 EUR.

Ņemot vērā, ka tiesa prasību atzinusi par apmierināmu daļēji, proti, 66063,76 EUR apmērā apmierinot prasību daļā pret /pers. E/, bet prasījumi, kas izvirzīti pret AS „/nosaukums B/", noraidīti, tiesa secināja, ka, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 34.panta pirmās daļas 1.punkta "d" apakšpunktu un 41.panta pirmo daļu, no /pers. E/ par labu prasītājam piedzenama valsts nodeva 1801,71 EUR apmērā.

Prasītājs samaksājis kancelejas nodevu 30,62 EUR apmērā par liecinieku uzklausīšanu tiesas sēdē (*lietas 2.sēj. 13.lapa un 3.sēj. 210.lapa*). Minētā kancelejas nodeva ir piedzenama no /pers. E/ par labu prasītājam, jo liecinieki tika uzklausīti un prasība daļā pret /pers. E/ daļēji apmierināta.

[3.16] Prasītājs lūdzis tam atlīdzināt izdevumus par advokāta pakalpojumiem.

Prasītājs iesniedzis šādus izdevumu par saņemtajiem advokāta pakalpojumiem lietā apliecinājumus. Lietas 2.sējuma 20. – 24.lapā atrodas zvērinātas advokātes G.Radilovecas rēķini un to apmaksu apliecinoši dokumenti, kas apliecina Prasītāja izdevumus par saņemto juridisko palīdzību 23576,85 EUR apmērā (5608,35+17968,50). Tiesa konstatēja, ka lietas materiālos neatrodas zvērinātas advokātes G.Radilovecas izrakstīts orderis, savukārt lietas 1.sējuma 204.lapā iesniegtais apliecinājums neaizstāj orderi.

Lietas 2.sējuma 25.- 33.lapā atrodas zvērinātu advokātu biroja Skopiņa un Azanda izrakstīti rēķini un to apmaksu veikšanu apliecinoši maksājumu uzdevumi par kopējo summu 1853,84 EUR (377,52; 839,26; 637,06). Pilnvara un orderis, kas izrakstīts zvērinātai advokātei I.Azandai, atrodas lietas 1.sējums 80., 81.lapā.

Lietas 1.sējuma 229., 231.lapā un 3.sējuma 73., 201.lapā atrodas zvērinātam advokātam L.Rasnačam izrakstīts orderis un pilnvara. Lietā iesniegti

rēķini par juridiskās palīdzības sniegšanu un to apmaksu apliecinoši maksājumu uzdevumi (lietas 2.sēj. 205. – 209.lapa, 4.sēj. 49. – 54.lapa) par summu 47 888,53 EUR (17 469,38 +11 888 +4537,50 +3902,25 +1179,75 +8820,90 +90,75).

Ņemot vērā Augstākās tiesas judikatūru un Advokatūras likuma un Civilprocesa likuma normas, pirmās instances tiesa atzina, ka prasītāja norādītie izdevumi par juridiskās palīdzības, ko sniegusi zvērināta advokāta G.Radiloveca, saņemšanu 23 576,85 EUR apmērā nav atlīdzināmi, jo lietā nav iesniegts attiecīgs orderis.

Lemjot par pārējo prasītājam radušos ar lietas vešanu saistīto izdevumu atlīdzināšanu 49 742,37 EUR apmērā, tiesa pamatojoties uz Civilprocesa likuma 44.panta pirmās daļas 1.punkta "c" apakšpunktu, 44.panta ceturto daļu, atzina, ka no /pers. E/ par labu prasītājam piedzenami ar lietas vešanu saistītie izdevumi 1651,59 EUR apmērā (3303,19/2).

[4] Par Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2019.gada 10.jūnija spriedumu prasītājs iesniedzis apelācijas sūdzību, pārsūdzot to daļā, ar kuru noraidīta prasītāja prasība, proti par:

- izmaksātās atlīdzības par konkurences ierobežojuma ievērošanu daļas piedziņu no /pers. E/ 25 826 EUR apmērā;
- 2016.gada 10.jūnijā prasītāja un /pers. E/ noslēgtās vienošanās iepriekš novērtēto zaudējumu piedziņu no /pers. E/ 81720 EUR apmērā;
- nodokļu veidā nomaksātu zaudējumu piedziņu no /pers. E/ 10 385,06 EUR apmērā;
- likumisko procentu par laiku no 2016.gada 1.oktobra līdz 2019.gada 24.aprīlim piedziņu no /pers. E/ 5288,31 EUR apmērā;
- Konkurences likuma 18.panta otrās daļas ģenerālklauzulas un trešās daļas 4.punkta pārkāpuma konstatēšanu AS „/nosaukums B/" darbībās;
- zaudējumu par negodīgas konkurences aizlieguma pārkāpumu piedziņu no AS „/nosaukums B/" 500000 EUR apmērā. Kā arī prasītājs pārsūdz spriedumu daļā par ar lietas vešanu saistīto izdevumu atlīdzināšanu.

[4.1] Pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā, ka /pers. E/ pāreja pie AS „/nosaukums B/", kļūstot par tās valdes priekšsēdētāju, ir radījusi situāciju, kurā AS „/nosaukums B/" ieguva /pers. E/ zināmos prasītāja komercnoslēpumus. Cita tirgus dalībnieka komercnoslēpuma iegūšana jau pati par sevi ir negodīgas konkurences aizlieguma pārkāpums Konkurences likuma 18.panta trešās daļas 4.punkta izpratnē.

Apstākļos, kad prasītājs nav un nevar būt informēts par konkrētas informācijas nodošanas un iegūšanas brīdi un veidu, tam nav iespēju, nedz izprasot pierādījumus, nedz arī kādā citā Civilprocesa likumā paredzētā veidā iegūt pierādījumus par konkrētu komercnoslēpumu saturošas informācijas nodošanu un iegūšanu.

Augstākās tiesas 2016.gada 29.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKC21 62/2016 11.lapaspusē norādīts, ka tāds tiesību normas iztulkojums, kas padarītu šo normu par bezmērķīgu vai bezjēdzīgu, nav pieļaujams. Nav pieļaujams arī tāds ar Konkurences likuma 18.panta trešās daļas 4.punktu saistītā pierādīšanas standarta iztulkojums, kas padarītu šo standartu tik augstu, ka prasītājs to nekad nevarētu izpildīt un attiecīgi nekad nevarētu saņemt šajā tiesību normā paredzēto aizsardzību pret negodīgu konkurenci un komercnoslēpuma saturošas informācijas neatļautu iegūšanu.

[4.2] Pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā, ka faktiski primārais mērķis /pers. E/ iecelšanai par AS „/nosaukums B/" valdes priekšsēdētāju ir bijusi /pers. E/ iepriekšēja darbība Latvijas dzelzceļa koncernā un prasītāja valdes locekļa amatā, arī /pers. E/ zināmie prasītāja komercnoslēpumi. Papildus tam pirmās instances tiesa ir atstājusi bez ievērības faktu, ka AS „/nosaukums B/" arī pēc 2016.gada 17.oktobra prasītāja paziņojuma saņemšanas neveica nekādus pasākumus, lai AS „/nosaukums B/" vairs nebūtu pieejami /pers. E/ zināmie prasītāja komercnoslēpumi. Šāda AS „/nosaukums B/" rīcība ir uzskatāma par Konkurences likuma 18.panta otrās daļas ģenerālklauzulas pārkāpumu.

Informācijas noplūšanu tiešā veidā konstatēt ir praktiski neiespējami, jo tā neveido tieši saskatāmu īpašuma samazināšanos. Arī Konkurences padome netiešā veidā ir atzinusi, ka gadījumos, kad runa ir par informācijas apmaiņu starp konkurentiem, izmantojot darbiniekus, fakts, ka minētā informācijas apmaiņa nav tieši pierādāma, nemaina pārkāpuma esamību, kam piekritusi arī Augstākā tiesa (*sk. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2015.gada 8.janvāra rīcības sēdēs lēmumu lietā Nr.SKA-412/2015 A43016713*).

Attiecīgi vienīgi apkārtējie apstākļi, piemēram, darbinieka uzvedības maiņa vai pēkšņa konkurējošā uzņēmuma jauna produkta ieviešana, var pierādīt informācijas noplūdi.

Ievērojot, ka Konkurences likuma 18.panta trešās daļas 4.punkts noteic, ka par negodīgu konkurenci ir uzskatāma cita tirgus dalībnieka komercnoslēpuma iegūšana *pers se*, un tā kā AS „/nosaukums B/" pilnībā ignorēja vienošanās esamību, atsaucoties vienīgi uz prasītāja ļaunprātīgu dominējošā stāvokļa izmantošanu, nosakot aizliegumus /pers. E/, un neatcēla /pers. E/ no AS „/nosaukums B/" valdes locekļa amata, AS „/nosaukums B/" rīcība ir pretēja labai ticībai, kurai konkurences tiesībās ir īpaši liela nozīme.

[4.3] Lietā pastāv gana daudz pierādījumu, kuri, vērtēti kopsakarā, skaidri norāda uz AS „/nosaukums B/" negodīgu konkurenci, izmantojot /pers. E/ rīcībā esošo prasītāja komercnoslēpumu. Tomēr pirmās instances tiesa ir atstājusi bez ievērības šos pierādījumus, kuri norāda, ka AS „/nosaukums B/" iegūto informāciju par prasītāja komercnoslēpumiem ir aktīvi izmantojis.

Gan Augstākā tiesa (*sk. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2010.gada 17.maija spriedums lietā SKC-158/2010, 10.punkts*), gan arī Eiropas Savienības Tiesa (*sk. Eiropas Savienības Tiesas 2006.gada 21.septembra spriedums lietā C-105/04P Nederlandse Federative Vereniging voor de Groothandel op Elektrotehnisch Gebied u.c. pret Eiropas Komisiju 94. un 135.punkts*) attiecībā uz konkurences tiesību pārkāpumiem ir norādījusi, ka pret konkurenci vērstu darbību vai nolīgumu pastāvēšana ir pārbaudāma no netiešiem pierādījumiem, kuri, skatīti kopā un nepastāvot citam loģiskam izskaidrojumam, var veidot pierādījumu par konkurences normu pārkāpumu.

Līdz ar to lietā pastāvošos pierādījumus jāvērtē kopā, ņemot vērā laika periodu, kurā konkrētie notikumi norisinājās, proti, ka viss sākās tieši ar /pers. E/ iecelšanu AS „/nosaukums B/" valdes priekšsēdētāja amatā. Tieši laika posms, kurā ir norisinājusies darbinieku pārvilināšana, Smart Locomotives sistēmas ieviešana, SIA „Skonto Metāls" kravas pāradresācija un kas sakrīt ar /pers. E/ stāšanos AS „/nosaukums B/" valdes priekšsēdētāja amatā, ir tas, kas šos notikumus savieno un pierāda prasītāja komercnoslēpuma nonākšanu AS „/nosaukums B/" rīcībā.

[4.4] Pirmās instances tiesa kļūdaini novērtējusi prasītāja zaudējumus, kas ir piedzenami no AS „/nosaukums B/" par Konkurences likuma 18.panta otrās daļas ģenerālklauzulas un trešās daļas 4.punkta pārkāpumu.

Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvas (ES) 2016/943 (2016.gada 8.jūnijs) par zinātības un darījumdarbības neizpaužamas informācijas (komercnoslēpumu) aizsardzību pret nelikumīgu iegūšanu, izmantošanu un izpaušanu preambulas (7) apsvērums noteic, ka grūtības pierādīt konkrētu zaudējumu atlīdzības summu nedrīkst būt par šķērsli cietušās personas zaudējumu atlīdzībai.

Attiecībā uz prasītāja celto prasību par 500000 EUR piedziņu no AS „/nosaukums B/", prasītājs norāda, ka tie ir tiešie zaudējumi, ņemot vērā to cēloni. Proti, AS „/nosaukums B/", pārkāpjot negodīgas konkurences aizliegumu un izmantojot prasītāja komercnoslēpumu, ir pārņēmis pārvadājumus no SIA „Skonto Metāls".

Lietā ir iesniegtas divas pavadzīmes – Nr.22300816 un Nr.22300868, kas apliecina, ka AS „/nosaukums B/" no prasītāja pārņēmis pārvadājumus, radot zaudējumus 467344 EUR apmērā.

Ar liecinieka /pers. C/ liecībām tiesas sēdē apstiprināts, ka /pers. E/ ir piedalījies sarunās ar prasītāja klientiem un sadarbības partneriem, ar dažādiem klientiem apspriesti konkurētspējīgu pārvadājumu likmju, kas atšķiras no publiski pieejamajām, piemērošanas jautājumi, kā vienu no šādiem klientiem minot tieši SIA „Skonto Metāls". Līdz ar to secināms, ka /pers. E/ bija informēts par likmēm, kuras tiek piemērotas prasītāja klientam SIA

„Skonto Metāls".

Cēloniskais sakars starp SIA „Skonto Metāls" kravas pāradresāciju un prasītājam radušiem zaudējumiem jāvērtē pēc adekvātuma teorijas, kas nosaka, ka darbība vai bezdarbība uzskatāma vai atzīstama par zaudējumu cēloni tad, ja parasti pie konkrētiem apstākļiem šādai darbībai seko konkrēti zaudējumi. Saskaņā ar minēto teoriju juridiski nozīmīgi (adekvāti) ir tie cēloņi, kas pēc lietu parastās norises vai dzīves pieredzes ir derīgi, lai radītu konkrētas sekas. Adekvātuma teorija paredz vērtēt notikumu ķēdi, kas šajā gadījumā uzsākās ar /pers. E/ kļūšanu par AS „/nosaukums B/" vadītāju, tādējādi liekot SIA „Skonto Metāls" nomainīt pārvadātāju, kas rezultējās atrautā peļņā prasītājam.

[4.5] Pirmās instances tiesa nav izpratusi prasītāja prasību atlīdzināt zaudējumus no /pers. E/, kā arī vērtējusi zaudējumu apmēru no /pers. E/, nevis no prasītāja skatu punkta, kaut arī attiecīgais mantiskais pametums ir radies tieši prasītājam.

Prasītājs lūdzis no /pers. E/ piedzīt izmaksāto atlīdzību par laika periodu no 2016.gada 30.septembra, kad /pers. E/ tika iecelts par AS „/nosaukums B/" valdes locekli, līdz 2018.gada 30.jūnijam, kad notecēja vienošanās noteiktais termiņš, 83082 EUR, papildus nomaksātos nodokļus 10385,06 EUR, vienošanās 11.punktā paredzēto iepriekš novērtēto zaudējumu apmēru 81720 EUR, nokavējuma procentus 14096,07 EUR.

Pirmās instances tiesa ir piedzinusi no /pers. E/ vienīgi izmaksāto atlīdzību, atskaitot no tā nodokļus, attiecīgi aprēķinot zemākus nokavējuma procentus, kā arī noraidot prasību par iepriekš novērtēto zaudējumu segšanu un papildus nomaksātajiem nodokļiem. Prasītājs norāda, ka tā kā tika konstatēts, ka /pers. E/ ir pārkāpis vienošanos kopš stāšanās AS „/nosaukums B/" valdes locekļa amatā 2016.gada 30.septembrī, pirmās instances tiesa nav pareizi aprēķinājusi prasītājam pienākošos zaudējumus.

[4.6] Pirmās instances tiesa ir kļūdaini iztulkojusi iepriekš novērtēto zaudējumu institūtu, noraidot prasītāja prasību par vienošanās 11.punktā paredzēto iepriekš novērtēto zaudējumu apmēru, kas sastāda 81720 EUR, kā arī nenošķirot to no prasības par izmaksātās atlīdzības samaksu.

Prasītājs norāda, ka, lai gan abas minētās prasības summas ir līdzīgas, tomēr tām ir dažāds pamats un mērķis.

Vienošanās 11.punktā paredzētais iepriekš aprēķināto zaudējumu mērķis ir jau sākotnēji konkrēti atrunāt to, kādas sekas tiks piemērotas /pers. E/ par vienošanās pārkāpšanu un kā prasītājam tiks kompensēts šī pārkāpuma radītais kaitējums. Līdz ar to abas līgumslēdzējpuses ir skaidri pielīgušas sekas par vienošanās pārkāpšanu un šo seku radītā kaitējuma atlīdzināšanu.

Vienošanās 11.punkts attiecas uz vienošanās 9.punktā minēto ikmēneša summu, kas ir 4086 EUR, nevis uz /pers. E/ saņemto neto summu (pēc nodokļu nomaksas). Līdz ar to, aprēķinot iepriekš novērtētos zaudējumus, ir jāņem vērā to summu, kuru samaksāja prasītājs, nevis to, kuru savā kontā saņēma /pers. E/, attiecīgi iekļaujot arī nodokļos samaksāto summu.

Prasītāja iztērētie līdzekļi vienošanās pārkāpšanas gadījumā ir kļuvuši par bezjēdzīgi iztērētu summu un attiecīgi uzskatāmi par zaudējumiem Civillikuma 1770.panta izpratnē. Ar pirmās instances tiesas spriedumu no /pers. E/ ir piedzīti 57256 EUR, savukārt prasītājs, izpildot vienošanos, ir iztērējis 121197,30 EUR (izmaksātā atlīdzība 98 064 EUR (ieskaitot iedzīvotāju ienākuma un darba ņēmēja VSAOI maksājumus), papildus pieskaitot darba devēja VSAOI maksājumu). Līdz ar to ar spriedumā paredzēto piedziņu no /pers. E/ nav segta pat puse no prasītājam radītajiem zaudējumiem.

Pirmās instances tiesa nepareizi norādījusi, ka prasītāja pārstāvis norādījis, ka prasītājam nav nekādu konkrētu zaudējumu. Prasītājs šādus apgalvojumus nav izteicis, bet tieši pretēji norādījis, ka prasītājs vienošanās izpildei ir samaksājis 121197,30 EUR, kas ir uzskatāmi par prasītāja zaudējumiem Civillikuma 1770.panta izpratnē.

Prasītājs ir izmaksājis /pers. E/ atlīdzību, pretī nesaņemot vienošanās izpildi, kas padara veikto atlīdzību par prasītāja mantas pametumu, kuru jāvērtē atsevišķi no vienošanās 11.pantā paredzētajiem zaudējumiem. Turklāt jāņem vērā, ka /pers. E/ ir pārkāpis vienošanos. Līdz ar ko šāds pārkāpums ir pielīdzināms stingrās atbildības modelim, jo atbildība par līguma pārkāpumu iestājas neatkarīgi no personas nodoma un balstās uz formālu līguma pārkāpuma vērtējumu.

Attiecīgi /pers. E/ vienošanās pārkāpuma dēļ ir pienākums ne tikai atmaksāt viņam izmaksāto summu, bet arī segt prasītāja zaudējumus.

[4.7] Noraidot prasību daļā par izmaksātās atlīdzības par konkurences ierobežojuma ievērošanu daļas piedziņu no /pers. E/ 25826 EUR apmērā un nodokļu veidā nomaksātu zaudējumu piedziņu no /pers. E/ 10385,06 EUR apmērā, pirmās instances tiesa ir sniegusi nepareizu lietas apstākļu novērtējumu.

25826 EUR ir iedzīvotāju ienākuma nodokļa, kā arī valsts sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu darba ņēmēja daļas summa, savukārt 10385,06 EUR ir valsts sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu darba devēja daļa.

Abas šīs summas prasītājs pārskaitīja valsts budžetā, veicot vienošanās 9.punktā noteiktās atlīdzības izmaksu /pers. E/. Vērtējot šo nodokļu summu piedziņu, pirmās instances tiesa norādīja, ka nodokļu nomaksas pamatā ir likums, nevis /pers. E/ prettiesiska rīcība, līdz ar ko iztrūkt viens no obligātajiem zaudējumu atlīdzības priekšnoteikumiem, turklāt /pers. E/ šos nodokļu maksājumus nav saņēmis, jo tie ir pārskaitīti valsts budžetā. Papildus pirmās instances tiesa norādījusi, ka nodokļu maksājumus, neatkarīgi no tiesvedības gaitas ilguma, prasītājs ir tiesīgs atprasīt no valsts budžeta. Šādi pirmās instances tiesas secinājumi ir kļūdaini.

Prasītāja ieskatā, pirmkārt, ņemams vērā, ka ja /pers. E/ nebūtu pārkāpis vienošanos, nodokļu maksājumi būtu izlietoti vienošanās pamatotai izpildei, līdz ar to tie nebūtu izlietoti bezjēdzīgi un nebūtu uzskatāmi par prasītāja zaudējumiem.

Otrkārt, nodokļu atprasīšanas tiesību izlietošana ir ierobežota ar trīs gadu termiņu, kas ir uzskatāms nevis par noilgumu, bet gan par likumā paredzētu materiāli tiesisku prekluzīvu termiņu, kuru pagarināšanas vai atjaunošanas iespēja nepastāv un kuram, kā ir norādījis Augstākās tiesas Senāts, no seku viedokļa ir izšķirošs, absolūts un liktenīgs raksturs (*sk. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2010.gada 20.septembra lēmums lietā Nr.SKA-755/2010*). Treškārt, nav nozīmes, ka šīs nodokļu summas nav ienākušas /pers. E/ mantā. Fakts, ka /pers. E/ nav tieša veidā saņēmis nodokļos samaksāto summu, nenozīmē, ka viņš no minētās summas nav ieguvis labumu, jo valsts sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas ietekmē gan vecuma pensijas, gan esošo un iespējamo pabalstu lielumu. Turklāt attiecīgo naudas līdzekļu nonākšana atbildētāja mantā nav obligāts zaudējumu atlīdzības priekšnoteikums.

[4.8] Pirmās instances tiesa nepamatoti noraidījusi prasījumu par likumisko procentu par laiku no 2016.gada 1.oktobra līdz 2019.gada 24.aprīlim piedziņu no /pers. E/ 5288,31 EUR apmērā.

Šie procenti aprēķināti no 25826 EUR, kas ir nodokļu veidā samaksātie zaudējumi. Tā kā šie zaudējumi ir piedzenami, par to aprēķināmi arī likumiskie procenti.

[4.8] Ņemot vērā, ka ir pamats apmierināt prasījumus par naudas summas piedziņu gan no /pers. E/, gan no AS „/nosaukums B/", Civilprocesa likuma 195.pantā paredzētās tiesības saņemt likumiskos procentus par laiku līdz sprieduma izpildei ir nosakāmas gan no viena, gan no otra atbildētāja.

[4.9] Pirmās instances tiesa kā priekšnoteikumu šo izdevumu piedziņai paredz zvērināta advokāta ordera esamību lietā. Šāds secinājums ir kļūdains, jo jāņem vērā, ka lietas apjoma un sarežģītības dēļ būtisku apjomu no lietā veiktajiem darbiem veido dažādu rakstisku dokumentu sagatavošana, kam likums neprasa orderi. Tāpat nav pamata neatlīdzināt zvērinātu advokātu biroju darbinieku veikto darbu, kas ir izpildīts, palīdzot konkrētam zvērinātam advokātam veikt darbības, kas nepieciešams juridiskās palīdzības sniegšanai klientam.

[5] Atbildētāji/pers. E/ un AS „/nosaukums B/" iesnieguši apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2019.gada 10.jūnija spriedumu daļā, ar kuru tiesa nosprieda /pers. E/ un AS „/nosaukums B/" pretprasību pret prasītāju tās pieņemtajā daļā noraidīt, tas ir, par vienošanās

5.punkta (ciktāl tas attiecas uz informāciju, kas nav komercnoslēpums) līdz 13.punktam atzīšanu par spēkā neesošu. Tāpat /pers. E/ pārsūdzējis spriedumu daļā, ar kuru tiesa nosprieda piedzīt no /pers. E/ par labu prasītājam atlīdzību par konkurences ierobežojuma ievērošanu 57256 EUR apmērā, likumiskos nokavējuma procentus 8807,76 EUR, valsts nodevu 1801,71 EUR apmērā, kancelejas nodevu 30,62 EUR apmērā, ar lietas vešanu saistītos izdevumus 1651,59 EUR apmērā un par labu Tiesu administrācijai ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 31,45 EUR apmērā.

[5.1] Tiesa spriedumā nepamatoti un nepareizi secinājusi, ka vienošanās ir spēkā un tās noteikumi atbilst Darba likuma 84.panta pirmajai, otrajai un trešajai daļai, jo šāds tiesas secinājums ir izdarīts, nevērtējot atbildētāju izteiktos iebildumus un iesniegtos pierādījumus par vienošanās prettiesiskumu. Tādā veidā tiesa ir pārkāpusi Civilprocesa likuma 97., 190. un 193.panta prasības, kā rezultātā spriedums tā pārsūdzētajā daļā ir nepamatots.

Tiesa savus secinājumus par vienošanās spēkā esamību un tās noteikumu atbilstību Darba likuma 84.panta prasībām izdarījusi, salīdzinot vienošanās 7.un 8.punktu ar Darba likuma 84.panta regulējumu. Tiesa, izdarot minētos secinājumus, atteikusies vērtēt, vai prasītājs atrodas dominējošā stāvoklī dzelzceļa kravu pārvadājumu tirgū Latvijā. Tādējādi tiesa bez juridiska vērtējuma ir atstājusi atbildētāju argumentu un šo argumentu pamatojošos pierādījumus, ka vienošanās tā apstrīdētajā daļā ir noslēgta, prasītājam ļaunprātīgi izmantojot savu dominējošo stāvokli dzelzceļa kravu pārvadājumu tirgū, līdz ar ko vienošanās atzīstama par spēkā neesošu.

Vienošanās nav noslēgta atbilstoši Darba likuma 84.panta pirmās daļas 1.punktā paredzētajam mērķim. Tā apstrīdētajā daļā aizskar /pers. E/ Satversmes 100.pantā garantētās pamattiesības un AS „/nosaukums B/" Satversmes 105.pantā paredzētās pamattiesības, kā arī tā apstrīdētājā daļā ir noslēgta, pārkāpjot Konkurences likuma 13.pantā paredzēto aizliegumu ļaunprātīgi izmantot dominējošo stāvokli.

/pers. E/ pirms amata ieņemšanas AS „/nosaukums B/" rosināja prasītājam pieņemt atpakaļ saņemtos naudas līdzekļus un tālāk darboties tā, it kā vienošanās nekad nebūtu parakstīta, bet prasītājs atteicās. Tādējādi /pers. E/ mērķis ir atmaksāt saņemtos līdzekļus prasītājam uz tā pamata, ka šī vienošanās ir spēkā neesoša no noslēgšanas brīža, nevis uz tā pamata, ka viņš būtu vienošanos pārkāpis.

Laikā, kad AS „/nosaukums B/" iesniedza lietā pretprasību, tiesa norādīja, ka nevērtēs vienošanos no dominējošā stāvokļa ļaunprātīgas izmantošanas aspekta, jo šis esot darba tiesību strīds. Secīgi AS „/nosaukums B/" un /pers. E/ cēla atsevišķu prasību pret prasītāju un Latvijas dzelzceļu, kuras priekšmets cita starpā bija vienošanās atzīšana par prettiesīgu un spēkā neesošu dēļ tā, ka ar šo vienošanos prasītājs ļaunprātīgi izmanto savu dominējošo stāvokli. Bet tiesa atteicās šajā daļā pieņemt prasību. Sakarā ar atbildētāju blakus sūdzību Rīgas apgabaltiesa 2019.gada 13.maija lēmumā lietā C29264319 norādīja, ka jau civillietā C24160116 Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā tiek vērtēta vienošanās spēkā esamība dēļ tā, ka tā ir dominējošā stāvokļa ļaunprātīgas izmantošanas izpausme. Tādējādi, lai ievērotu /pers. E/ un AS „/nosaukums B/" pamattiesības piekļūt tiesai šajā jautājumā, tiesai spriedumā bija jādod juridisks novērtējums vienošanās spēkā esamībai arī no šī aspekta, nevis jāanalizē jautājums tikai no Darba likuma viedokļa, ignorējot piemērojamās konkurences tiesības par dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu.

[6] Ar Rīgas apgabaltiesas 2020.gada 30.septembra spriedumu prasība apmierināta daļēji un pretprasība noraidīta. Tiesa nosprieda:

1) piedzīt no /pers. E/ SIA „/nosaukums A/" labā izmaksātās atlīdzības daļu par konkurences ierobežojuma ievērošanu par laiku no 2016.gada 1.oktobra līdz 2018. gada 10.jūnijam 83082 EUR (no kuriem darbiniekam izmaksātā atlīdzība ir 57256 EUR, bet samaksātie nodokļi – 25826 EUR), samaksāto nodokļu kā zaudējumu atlīdzību 10 385,06 EUR, iepriekš novērtēto zaudējumu atlīdzību 81720 EUR, likumiskos nokavējuma procentus par laiku no 2016.gada 1.oktobra līdz 2019.gada 24.aprīlim 1254,25 EUR, tiesas izdevumus 4744,47 EUR un ar lietas vešanu saistītos izdevumus 8822,07 EUR;

2) noteikt SIA „/nosaukums A/" tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt no /pers. E/ likumiskos sešus procentus gadā no piedzītās, bet nesamaksātās summas 175187,06 EUR;

3) noraidīt prasību daļā par likumisko nokavējuma procentu par laiku no 2016.gada 1.oktobra līdz 2019.gada 24.aprīlim piedziņu no /pers. E/ 12841,82 EUR

(nokavējuma procenti 299,29 EUR, kas izriet no zaudējumu, kurus veido prasītājas nomaksātie nodokļi valsts budžetā, atlīdzības termiņa kavējuma, un nokavējuma procenti 12542,53 EUR, kas izriet no nekonkurēšanas vienošanās iepriekš novērtēto zaudējumu atlīdzības termiņa kavējuma);

4) noraidīt SIA „/nosaukums A/" prasību daļā pret AS „/nosaukums B/" par Konkurences likuma 18.panta otrās daļas ģenerālklauzulas un trešās daļas 4.punkta pārkāpuma konstatēšanu AS „/nosaukums B/" darbībās un zaudējumu atlīdzības 500000 EUR piedziņu par negodīgas konkurences aizlieguma pārkāpumu;

5) noraidīt /pers. E/ un AS „/nosaukums B/" pretprasību;

6) piedzīt no SIA „/nosaukums A/" AS „/nosaukums B/" labā ar lietas vešanu saistītos izdevumus 5000 EUR;

7) piedzīt no /pers. E/ valsts labā ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 7,48 EUR.

[7] Atbildētāji/pers. E/ un AS „/nosaukums B/" iesniedza kasācijas sūdzību par minēto spriedumu, pārsūdzot to daļā, ar kuru apmierināta prasība, noraidīta pretprasība un piedzīti tiesāšanās izdevumi.

[8] Ar Senāta senatoru kolēģijas 2021.gada 28.jūnija rīcības sēdes lēmumu atteikts ierosināt kasācijas tiesvedību sakarā ar /pers. E/ un AS „/nosaukums B/" kasācijas sūdzību par Rīgas apgabaltiesas 2020.gada 30.septembra spriedumu daļā, ar kuru no /pers. E/ SIA „/nosaukums A/" labā piedzīta atbildētājam izmaksātā atlīdzība par konkurences ierobežojuma ievērošanu 57256 EUR, un daļā, ar kuru noraidīta pretprasība.

Kasācijas tiesvedība ierosināta sakarā ar /pers. E/ un AS „/nosaukums B/" kasācijas sūdzību par spriedumu daļā, ar kuru no /pers. E/ SIA „/nosaukums A/" labā piedzīta izmaksātās atlīdzības par konkurences ierobežojuma ievērošanu daļa (samaksātie nodokļi) 25826 EUR, samaksātie nodokļi kā zaudējumu atlīdzība 10385,06 EUR, iepriekš novērtēto zaudējumu atlīdzība 81720 EUR, nokavējuma procenti 1254,25 EUR, SIA „/nosaukums A/" noteiktas tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt no /pers. E/ likumiskos sešus procentus gadā no 175187,06 EUR un no lietas dalībniekiem piedzīti tiesāšanās izdevumi.

[9] Ar Senāta 2023.gada 30.marta spriedumu Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2020.gada 30.septembra spriedums daļā, ar kuru no /pers. E/ SIA "/nosaukums A/" labā piedzīta izmaksātās atlīdzības par konkurences ierobežojuma ievērošanu daļā (samaksātie nodokļi) 25826 EUR, samaksātie nodokļi kā zaudējumu atlīdzība 10385,06 EUR, iepriekš novērtēto zaudējumu atlīdzība 81720 EUR, nokavējuma procenti 1254,25 EUR, noteiktas SIA "/nosaukums A/" tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt no /pers. E/ likumiskos sešus procentus gadā no nesamaksātās summas un no lietas dalībniekiem piedzīti tiesāšanās izdevumi, atcelts un lieta šajā daļā nodota jaunai izskatīšanai Rīgas apgabaltiesai.

[10] Saskaņā ar Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 10.pantu Civillietu tiesas kolēģija lietu izskata rakstveida procesā, jo ir iespējams nodrošināt lietas dalībnieku procesuālo tiesību ievērošanu. Lietas dalībnieki par lietas izskatīšanu rakstveida procesā ir informēti, nosūtot tiesas paziņojums par lietas izskatīšanu rakstveida procesā, nosakot termiņu līdz 2023.gada 19.maijam rakstveida paskaidrojumu iesniegšanai vai lūgumu pieteikšanai.

[11] Pēc tiesas paziņojuma par lietas izskatīšanu rakstveida procesā prasītāja iesniegusi papildu paskaidrojumus.

Paskaidrojumā norādīts, ka vienošanās 11.punktā paredzētie zaudējumi, kas atbilstoši paredzētajai aprēķina formulai ir 81720 EUR, pēc būtības ir uzskatāmi par Civillikuma 1716.panta otrajā daļā paredzēto līgumsodu par saistību neizpildi vispār. Tā kā vienošanās 11.punkts ir spēkā esošs, tad tas ir piemērojams, kā arī tā piemērošanu pieļauj Civillikuma 1716.panta otrā daļa.

Vienošanās 11.punktā paredzētais tiesību instruments ir uzskatāms par līgumsodu, kas izriet arī no šī punkta iztulkojuma.

No Senāta 1937.gada 31.augusta lēmuma Nr.962 izriet, ka tas, ka vienošanās tekstā tiesību institūts nosaukts par iepriekš novērtētiem zaudējumiem, nenozīmē, ka šis tiesību institūts nevar tikt uzskatīts par līgumsodu. Šāds vienošanās punkta iztulkojums ļauj šo punktu saglabāt spēkā atbilstoši Civillikuma 1507.pantam.

Vienošanās 11.punkta mērķis ir noteikt /pers. E/ negatīvas sekas pielīgtā nekonkurēšanas aizlieguma pārkāpuma gadījumā, paredzot, ka šo seku mantiskais apmērs tiek aprēķināts atbilstoši formulai. Šī punkta mērķis ir atturēt /pers. E/ no pielīgtā nekonkurēšanas aizlieguma pārkāpuma. Tas atbilst līgumsoda būtībai.

Prasītājs uzskata, ka līgumsoda 81720 EUR apmērā piedziņa ir samērīga, ņemot vērā, ka /pers. E/ ir pārkāpis pielīgto nekonkurēšanas aizliegumu.

/pers. E/ rīcībā bija informācija par faktisko pārvadāšanas maksu, kas tiek piedāvāta konkrētam klientam un ietver arī līguma likmes un atlaides, kas netiek publicētas. Viņam bija zināma informācija par prasītāja ilgtermiņa plāniem un plānotajām investīcijām, tai skaitā par prasītāja vagonu parka piecu gadu pārvaldības biznesa plānu un vidējā termiņa darbības stratēģiju 2016.-2020.gadam.

/pers. E/ zināja par prasītāja darbinieku atalgojumu, tajā skaitā par prasītāja prēmiju un piemaksu sistēmu, kā arī viņa rīcībā bija informācija par prasītāja plānotajiem pasākumiem prasītāja darbības efektivitātes uzlabošanai.

Atbildētāja rīcības rezultātā prasītājam atrauta peļņa no divu kravu pārvadājumiem 467344 EUR apmērā. Ja /pers. E/, pārkāpjot vienošanos, pārvilinātu klientus ar lielāko pārvadājamo kravu apjomu, prasītāja zaudējumi var sasniegt miljonus EUR. Pret šādiem zaudējumu draudiem līgumsods 81720 EUR apmērā ir atzīstams par samērīgu.

Prasītājs lūdz tiesu prasību pret /pers. E/ apmierināt pilnībā, piedzenot no viņa arī vienošanās 11.punktā paredzēto līgumsodu 81720 EUR apmērā.

[12] 2023.gada 20.maijā trešā persona Valsts ieņēmumu dienests sniedzis papildus paskaidrojumus, kuros trešā persona citējusi likuma "Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 1.pantu, 2.pantu, 17.pantu, 29.pantu, kā arī likuma "Par nodokļiem un nodevām" 16.panta pirmās daļas prasības.

Norādīts, ka Senāts ir atzinis, ka lai arī darba dēvējam likumā noteikts pienākums ieturēt algas nodokli no darbinieka algas un faktiski to pārskaitīt budžetā, juridiski nodokļu maksātājs ir fiziskā persona jeb darbinieks, no kura algas nodoklis maksājams. Attiecīgi šai personai ir tiesības atgūt pārmaksāto nodokļa summu. No tā izriet, ka atprasīt pārmaksāto iedzīvotāju ienākuma nodokli var darbinieks, kas vienlaikus ir arī nodokļu maksātājs (*2019.gada 14.oktobra spriedum lietā Nr.SKA-272/2019 9.punkts*).

Nodokļu maksātāja tiesības precizēt nodokļu deklarācijas paredz likuma "Par nodokļiem un nodevām" 16.panta pirmās daļas 6.punkts, kas nosaka tiesības iesniegt nodokļu administrācijai nodokļu deklarācijas labojumus vai precizējumus triju gadu laikā pēc konkrētajos likumos noteiktā maksāšanas termiņa, ja šajā laikā par konkrētajiem nodokļiem un attiecīgajiem taksācijas periodiem nav uzsākta vai veikta nodokļu revīzija (audits), nav beidzies šī likuma 23.panta 5.[1] noteiktais deklarācijas precizējumu iesniegšanas termiņš vai šā likuma 23.panta 5.[2] daļā noteiktajā gadījumā nav pieņemts lēmums par nodokļu apmēra precizēšanu. Ievērojot, ka sociālās apdrošināšanas iemaksas ir cieši saistīts ar apdrošinātās personas sociālās apdrošināšanas pakalpojumiem, šim maksājumam ir noteikta īpaša deklarāciju precizēšanas kārtība.

Trešā persona atsaukusies uz likuma "Par nodokļiem un nodevām" 23.pantu, norādot, ka likuma "Par nodokļiem un nodevām" 16.panta pirmās daļas 6.punktā un 23.panta pirmajā un otrajā daļā ir noteikti saskanīgi termiņi tiesiskajai noteiktībai nodokļu jomā, kas liedz gan nodokļu maksātājam, gan nodokļu administrācijai precizēt nodokļu aprēķinus pēc trīs gadu noilguma iestāšanās.

Tā kā strīda izskatīšanas laikā ir iestājies trīs gadu noilguma termiņš, tad nodokļu aprēķinus, kurus veido strīds izskatāmajā lietā, pēc šī sprieduma spēkā stāšanās ne Valsts ieņēmumu dienestam, ne šī strīda dalībniekiem neatjaunoties tiesības veikt.

[13] 2023.gada 31.maijā tiesā saņemta atbildētāja /pers. E/ pilnvarotās pārstāves replika, kā arī lūgumi lietā.

[13.1] Atbildētājs vērsis uzmanību, ka Valsts ieņēmumu dienesta 2023.gada 20.maija paskaidrojumi ir pretrunā ar Valsts ieņēmumu dienesta iepriekš sniegtajiem paskaidrojumiem. 2018.gada paskaidrojumos lietā Valsts ieņēmumu dienests norādījis, ka precizēšanas tiesības prasītājam radīsies tieši ar tiesas sprieduma spēkā stāšanās dienu. normatīvo aktu noteikumi laikā starp paskaidrojumu sniegšanu nav mainījušies.

Tādējādi likuma "Par nodokļiem un nodevām" 23.panta otrajā daļā noteiktais termiņš sāk tecēt ar tiesas sprieduma spēkā stāšanās dienu. Ievērojot, ka Rīgas apgabaltiesas spriedums daļā par /pers. E/ pienākumu atmaksāt prasītājam 57256 EUR stājies spēkā ar Senāta rīcības sēdes 2021.gada 28.jūnija lēmumu šajā lietā, trīs gadu termiņš no 2021.gada 28.jūnija pašlaik nav notecējis.

Tāpēc prasītājam nav pamata nodokļu maksājumus 25856 EUR un 10385,06 EUR piedzīt no /pers. E/, jo prasītājam ir tiesības pieprasīt Valsts ieņēmumu dienestam veikt šo summu atmaksu vai šīs summas novirzīšanu citiem prasītāja maksājumiem valsts budžetā.

[13.2] Atbildētājs/pers. E/ ir izpildījis Rīgas apgabaltiesas 2020.gada 30.septembra spriedumu daļā par 57256 EUR samaksu prasītājam. Pie šādiem apstākļiem prasītājs varētu būt vērsies Valsts ieņēmumu dienestā ar lūgumu precizēt darba ņēmēja darba ienākumus un obligātās iemaksas un ir saņēmis no Valsts ieņēmumu dienesta vai nu nodokļu atmaksu, vai tie novirzīti citu prasītāja nodokļu maksājumu dzēšanai.

Ja prasītājs nav vērsies Valsts ieņēmumu dienestā tā paskaidrojumos norādītajā kārtībā, tad, pamatojoties uz Civillikuma 1776.pantu, prasītājam nav tiesību prasīt, lai šādus hipotētiskus zaudējumus atlīdzinātu /pers. E/.

[13.3] Senāta 2023.gada 30.marta spriedumā izskatāmajā lietā sniegta atbilde, ka vienošanās par iepriekš novērtētu zaudējumu segšanu ir pretēja Civillikuma imperatīvajām normām par zaudējumiem un to atlīdzināšanas priekšnoteikumiem. Apgabaltiesai, pieņemot nolēmumu lietā, ir jāseko Senāta spriedumā noteiktajam.

No pušu vienošanās 11.punkta neizriet, ka puses šajā punktā būtu vienojušās par līgumsoda noteikšanu.

Ja pat vienošanās 11.punkta noteikumi tiktu atzīti par līgumsodu, tad tas atbilstoši Civillikuma 1716.pantam kopumā nevar pārsniegt 10% no pamatparāda vai galvenās saistības apmēra. Tādējādi no /pers. E/ nebūtu piedzenams līgumsods vairāk par 5752,60 EUR.

[13.4] Lietā nav pierādīti prasītāja argumenti, ka /pers. E/ nodarījis prasītājam zaudējumus, pārkāpjot pielīgto nekonkurēšanas aizliegumu, tāpēc nav pamata piedzīt 81720 EUR.

[13.5] Tā kā no /pers. E/ nav piedzenamas papildus summas tām summām, kas jau šobrīd ir piedzītas no atbildētāja ar spēkā stājušos spriedumu, nav pamatoti lemt arī par nokavējuma procentu piedziņu no /pers. E/ vai pienākuma noteikšanu /pers. E/ maksāt prasītājam procentus līdz tiesas sprieduma izpildei.

/pers. E/ pilnvarotā pārstāve lūdz prasību tās neizskatītajā daļā noraidīt, kā arī lūdz lietu izskatīt mutvārdu procesā.

[14] 2023.gada 7.jūnijā tiesā saņemta SIA "/nosaukums A/" replika.

Prasītājs norādījis, ka Senāta 2023.gada 30.marta spriedumā nav izdarīts secinājums, ka prasība par 81720 EUR piedziņu no /pers. E/ nav pieļaujama. Šādu secinājumu var izdarīt, izskatot lietu pēc būtības, nosakot, vai lietā ir runa par iepriekš novērtētiem zaudējumiem vai līgumsodu.

2016.gada 10.jūnija vienošanās 11.punktā nav lietots vārds "līgumsods", bet punkta vārdiskā jēga runā par negatīvām mantiskām sekām, kas iestāsies /pers. E/, ja viņš pārkāps konkurences ierobežojumu. No vienošanās 11.punkta izriet līdzēju nodoms paredzēt negatīvas sekas, kas ir līgumsods, kas ņemams vērā, iztulkojot vienošanās 11.punktu.

Vienošanās 11.punktā ir paredzēts līgumsods par saistību neizpildi vispār, kas nav ierobežots ar 10 % no pamatparāda apmēra. Līgumsoda pieļaujamību pamato judikatūras un tiesību doktrīnas atziņas, ar kurām līgumsoda noteikšana darbiniekam, kurš pārkāpj vienošanos par konkurences ierobežojuma noteikšanu, ir atzīta par pieļaujamu un tiesisku.

Līgumsoda samērīgums ir vērtējams, ņemot vērā iespējamās sekas pārkāpumam, pret kuru šis līgumsods ir paredzēts. Prasītājs rakstveida paskaidrojumos lietā jau norādījis, ka atbildētāja /pers. E/ pārkāpums rada apdraudējumu vairāku miljonu EUR apmērā, salīdzinot ar ko līgumsods 81720 EUR apmērā ir atzīstams par samērīgu.

Prasītājs uzskata, ka prasības par līgumsoda piedziņu noraidīšana būtu pretēja Darba likuma 84.panta jēgai par vienošanos par konkurences ierobežojumu, kā arī līgumsoda apmēra samērīgumam.

Ja sekas situācijā, ja darbinieks pārkāpj vienošanos, būtu vienīgi darbiniekam izmaksātās neto summas piedziņa bez piešķirtā līgumsoda un procentiem, tas pēc būtības līdzinātos bezprocentu aizdevumam, kas ne tikai neatturētu darbiniekus no noslēgto vienošanos pārkāpšanas, bet pat būtu uzskatāmas par pozitīvām sekām no darbinieka viedokļa.

Prasītājs lūdz tiesu prasību pret /pers. E/ apmierināt pilnībā, tajā skaitā piedzenot no viņa par labu prasītājam līgumsodu 81720 EUR apmērā.

[15] 2023.gada 26.jūnijā tiesā saņemta /pers. E/ atsauksme uz prasītāja repliku.

/pers. E/ norādījis, ka prasība lietā nav bijusi celta par līgumsoda piedziņu un prasītājs replikā mēģina argumentēt ar apstākļiem, kas nav celtās prasības pamatā. Prasībā nav prasījuma par līgumsoda piedziņu no /pers. E/.

Prasītājs neievēro Civilprocesa likuma 74.panta trešās daļas 3.punkta prasības, kā arī Civilprocesa likuma 418.panta noteikumus. Prasība daļā par iepriekš novērtēto zaudējumu piedziņu nav grozīta pirmās instances tiesā, ne arī apelācijas sūdzībā prasītājs nav mēģinājis grozīt prasības pamatu vai izvirzīt jaunu prasījumu par līgumsoda piedziņu.

Apelācijas sūdzībā prasītājs norādījis, ka pirmās instances tiesa kļūdaini iztulkojusi iepriekš novērtēto zaudējumu institūtu, jo nav izpratusi, ka vienošanās mērķis ir bijis atlīdzināt prasītājam zaudējumus, kuru rašanās vai pastāvēšana pēc būtības nav jāpierāda, kā arī nav svarīgi, vai tādi vispār ir cēlušies.

Jaunus prasītāja argumentus vai pamatojumu, kas nav norādīti prasībā vai iziet ārpus apelācijas sūdzības motīviem, apgabaltiesa nav tiesīga vērtēt.

Atsaucoties uz Senāta Civillietu departamenta 2022.gada 16.jūnija spriedumu lietā Nr.SKC-128/2022, norādīts, ka iebildumi pirmās instances tiesas spriedumam, kas pēc jēguma groza vai papildina apelācijas sūdzībā ietverto pamatojumu, un ir norādīti lietas dalībnieka paskaidrojumos, kas tiesā iesniegti pēc apelācijas sūdzības iesniegšanai noteiktā procesuālā termiņa novērtēšanas, tiesai nav jāvērtē.

Prasītāja replikā norādītie apstākļi pēc būtības neattiecas uz prasītāja celto prasību un apelācijas sūdzībā norādītajiem argumentiem par pirmās instances tiesas sprieduma nepareizību, tāpēc tie atstājami bez ievērības.

Ja prasītājs vēlas piedzīt no atbildētāja /pers. E/ līgumsodu, tad prasītājam būtu jāceļ tiesā attiecīga prasība, kuras izskatīšanā /pers. E/ varētu aizstāvēties pret celto prasību. Apelācijas instances tiesai nav jāvērtē un jāizlemj tādi prasījumi un prasības pamats, kas nav ticis pakļauts pirmās instances tiesas tiesiskajam vērtējumam.

[16] 2023.gada 30.jūnijā tiesā saņemta prasītāja replika uz /pers. E/ atsauksmi.

Prasītājs norādījis, ka jautājuma par summas 81720 EUR kvalifikāciju un piedziņu izlemšana ir apgabaltiesas kompetencē.

Vadoties no iura novit curia (tiesa zina savas tiesības) principa, tiesai būtu pienākums pārbaudīt, vai prasītājs cēlis pamatotu prasību par kādas konkrētas naudas summas piedziņu no atbildētāja. Prasības pamatotība tiesai ir jāpārbauda pašai, jo tai jāzina likumi un tie jāpiemēro ne tikai pēc burta, bet arī pēc likuma gara.

Apgabaltiesai ir jāatrisina jautājums par piedzenamo 81720 EUR izpratni, nonākot pie slēdziena par piedzenamās summas kvalifikāciju pēc būtības.

Atbildētājam/pers. E/ ir nodrošinātas iespējas pienācīgi izteikties arī šajā tiesas procesā, tāpēc nav pamatots viņa uzskats, ka jautājumā par līgumsoda piedziņu prasītājam būtu jāceļ jauna prasība, lai atbildētājs varētu pienācīgi par to izteikties.

Tā kā prasītājs kopš prasības celšanas ir prasījis 81720 EUR piedziņu no atbildētāja, pamatojot to ar vienošanās 11.punktu, nav pamatots atbildētāja viedoklis, ka prasītājs groza prasības priekšmetu vai pamatu, vai iziet ārpus apelācijas sūdzības robežām.

Prasītājs lūdz tiesu noraidīt /pers. E/ atsauksmē izteiktos argumentus un izskatīt jautājumu par 81720 EUR kvalifikāciju par līgumsodu un piedzīt to no /pers. E/.

[17] Novērtējusi /pers. E/ pilnvarotās pārstāves lūgumu par lietas izskatīšanu mutvārdu procesā, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka lūgums ir noraidāms.

Lietas izskatīšanas mērķis mutvārdu procesā ir pušu paskaidrojumu tieša uzklausīšana, lietas izskatīšanai būtisku faktu noskaidrošana un papildus jautājumu uzdošana.

Izskatāmā lieta pirmās instances tiesā ir izskatīta mutvārdu procesā.

Lietas dalībnieki apelācijas sūdzībās ir izteikuši iebildumus par pirmās instances tiesas spriedumu, sniedzot tam pamatojumu. Tāpat lietā iesniegti prasītāja un trešās personas paskaidrojumi, atbildētāja /pers. E/ replika, prasītāja replika, atbildētāja /pers. E/ atsauksme par prasītāja repliku un prasītāja replika par /pers. E/ atsauksmi.

Pašlaik lieta izskatāma tādā apjomā, kādā atcelts Rīgas apgabaltiesas 2020.gada 30.septembra spriedums. Lietas izskatīšana norādītajā apmērā ietver tiesību jautājumu izvērtēšanu par prasītāja prasījumu pamatotību, vadoties no tiesību normu noteikumiem, kā arī lietā jau iesniegto pierādījumu novērtēšanu.

Lietas dalībniekiem ir tikusi nodrošināta iespēja sniegt paskaidrojumus par celto prasību un pieteikt lūgumus, ko lietas dalībnieki ir izmantojuši, izsakot savus argumentus un apsvērumus. Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka papildus mutvārdu paskaidrojumi lietas izskatīšanai nav nepieciešami.

Ievērojot minēto, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka lietas izskatīšana rakstveida procesā neierobežo lietas dalībnieku tiesības uz taisnīgu tiesu.

Vadoties no Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma mērķa, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka konkrētajā gadījumā lietas izskatīšana rakstveida procesā ir samērīga un nav ierobežojusi lietas dalībniekus izmantot viņu procesuālās tiesības.

[18] /pers. E/ pilnvarotā pārstāve lūgusi tiesu izprasīt no Valsts ieņēmumu dienesta informāciju, vai SIA "/nosaukums A/" samaksātās nodokļu maksājumu summas ir precizētas tā, ka šīs summas ir atmaksātās SIA "/nosaukums A/" vai novirzītas citu SIA "/nosaukums A/" saistību pret valsts budžeta izpildi.

Civilprocesa likuma 92.pantā noteikts, ka pierādījumi ir ziņas, uz kuru pamata tiesa nosaka tādu faktu esamību vai neesamību, kuriem ir nozīme lietas izspriešanā.

Izskatāmajā lietā Civillietu tiesas kolēģijai jāsniedz atbilde uz tiesību jautājumu, vai prasītājam ir tiesības uz zaudējumu atlīdzību, kas prasītājam radušies sakarā ar valsts budžetā veiktajiem nodokļu maksājumiem. Šī jautājuma izlemšanai tiesai jāvadās no normatīvo aktu regulējuma, bet faktam, vai prasītājs ir vērsies Valsts ieņēmumu dienestā ar attiecīgu lūgumu par nodokļu atmaksu vai no novirzīšanu citu nodokļu maksājumu segšanai, Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā ir pakārtota nozīme.

Ievērojot minēto, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka lūgums par informācijas izprasīšanu no Valsts ieņēmumu dienesta par to, vai SIA "/nosaukums A/" veikto iedzīvotāju ienākuma nodokļa 25826 EUR un valsts sociālās apdrošināšanas iemaksu 10385,06 EUR maksājumi ir precizēti, tos atmaksājot vai novirzot citu SIA "/nosaukums A/" saistību pret valsts budžetu izpildei, ir noraidāms.

Motīvu daļa

[19] Civillietu tiesas kolēģija, izvērtējot apelācijas sūdzību argumentus, pārbaudot un novērtējot lietā esošos rakstveida paskaidrojumus un pierādījumus, uzskata, ka SIA "/nosaukums A/" prasība ir apmierināma daļēji, bet SIA "/nosaukums A/" apelācijas sūdzība un /pers. E/ un AS "/nosaukums B/" apelācijas sūdzība nav pamatota.

[20] Par Rīgas apgabaltiesas 2020.gada 30.septembra spriedumu daļā, ar kuru no /pers. E/ SIA "/nosaukums A/" labā piedzīta /pers. E/ izmaksātā atlīdzība par konkurences ierobežojuma ievērošanu 57256 EUR un daļā, ar kuru noraidīta AS "/nosaukums B/" un /pers. E/ pretprasība pret SIA "/nosaukums A/" par vienošanās atzīšanu par spēkā neesošu, atteikts ierosināt kasācijas sūdzību un šajā daļā Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2020.gada 30.septembra spriedums stājies likumīgā spēkā.

Savukārt Rīgas apgabaltiesas 2020.gada 30.septembra spriedums daļā, ar kuru noraidīta prasība par likumisko nokavējuma procentu piedziņu no /pers. E/ par laiku no 2016.gada 1.oktobra līdz 2019.gada 24.aprīlim 12841,82 EUR un noraidīta prasība pret AS "/nosaukums B/" par konkurences likuma pārkāpuma konstatēšanu AS "/nosaukums B/" darbībās un ar to saistīto zaudējumu 500000 EUR piedziņu, kasācijas kārtībā nav pārsūdzēts.

Ņemot vērā Senāta 2023.gada 30.aprīļa spriedumu izskatāmajā lietā un Civilprocesa likuma 426.panta pirmo daļu un 430.panta trešo daļu, apelācijas kārtībā izskatāms strīds prasības daļā par samaksāto nodokļu 25826 EUR un 10385,06 EUR kā zaudējumu atlīdzības piedziņu, iepriekš novērtēto zaudējumu atlīdzības 81720 EUR piedziņu, nokavējuma procentu 1254,25 EUR un tiesāšanās izdevumu piedziņu.

[21] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmo daļu un 430.panta trešo daļu apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā, un nepārbauda pirmās instances tiesas konstatētos faktus, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Lietā nav strīda par šādiem faktiem:

- Ar 2015.gada 6.oktobra prasītāja ārkārtas dalībnieku sapulces protokolu Nr.5 ar 2015.gada 6.oktobri /pers. E/ ievēlēts par prasītāja valdes priekšsēdētāju uz 3 gadiem;
- 2015.gada 12.oktobrī starp prasītāju un /pers. E/ noslēgts pilnvarojuma līgums par prasītāja valdes priekšsēdētāja pienākumu pildīšanu;
- 2015.gada 26.oktobrī starp prasītāju un /pers. E/ noslēgts darba līgums, ar kuru /pers. E/ pieņemts darbā par rīkotājdirektoru;
- Ar prasītāja 2016.gada 10.jūnija ārkārtas dalībnieku sapulces protokola Nr.4 lēmumu pieņemts zināšanai valdes priekšsēdētāja /pers. E/ paziņojums par valdes locekļa amata atstāšanu ar 2016.gada 10.jūniju saskaņā ar Komerclikuma 224.panta astoto daļu;
- 2016.gada 10.jūnijā prasītājs ar /pers. E/ noslēdzis vienošanos par prasītāja komercnoslēpuma neizpaušanu un divus gadus ilgu konkurences ierobežojumu pēc darba tiesisko attiecību izbeigšanas noteikšanu /pers. E/. Saskaņā ar vienošanās 9.punktu /pers. E/ noteikta ikmēneša atlīdzība par konkurences ierobežojuma ievērošanu 4086 EUR apmērā, tajā skaitā normatīvajos aktos paredzētie nodokļi;
- Saskaņā ar vienošanās 9.un 10.punktu prasītājs izmaksājis /pers. E/ atlīdzību par konkurences ierobežojuma ievērošanu 67580,81 EUR, papildus valsts kasē samaksājot ar to saistītos nodokļus, tajā skaitā iedzīvotāju ienākuma nodokli 20186,47 EUR, valsts sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu darba ņēmēja daļu 10 296,72 EUR un darba devēja daļu 23 133,30 EUR;
- Neskatoties uz piešķirto konkurences ierobežojumu, /pers. E/ 2016.gada 30.septembrī kļuvis par AS "/nosaukums B/" valdes priekšsēdētāju.

[22] Prasītājs lūdzis tiesu viņa samaksātos nodokļus 25826 EUR (iedzīvotāju ienākuma nodoklis un valsts sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu darba ņēmēja daļa) un 10385,06 EUR (valsts sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu darba devēja daļa) piedzīt kā /pers. E/ prettiesiskās rīcības (vienošanās par konkurences ierobežojumu pārkāpuma) rezultātā prasītājam nodarīto zaudējumu atlīdzību.

[22.1] Civillikuma 1770.pantā noteikts, ka ar zaudējumu jāsaprot katrs mantiski novērtējams pamet ums. Saskaņā ar Civillikuma 1771.pantu zaudējums var būt tāds, kas jau cēlies, vai tāds, kas vēl stāv priekšā; pirmajā gadījumā tas dod tiesības uz atlīdzību, bet otrajā – uz nodrošinājumu.

Saskaņā ar Civillikuma 1775.pantu katrs zaudējums, kas nav nejaušs, ir jāatlīdzina. Savukārt Civillikuma 1779. pants paredz, ka katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību nodarījis.

Judikatūrā (*sk. Augstākās tiesas Senāta 2009.gada 14.oktobra spriedumu lietā Nr.SKC- 255/2009, 2013.gada 24.maija spriedumu lietā Nr.SKC-132/2013, Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 20.septembra spriedumu lietā Nr.SKC-242/2016, 2017.gada 28.novembra spriedumu lietā Nr.SKC-376/2017, ECLI:LV:AT:2017:1128.C27147414.1.S un 2017.gada 7.decembra spriedumu lietā Nr.SKC-384/2017, ECLI:LV:AT:2017:1207.C32341509.1.S*) ir atzīts, ka zaudējumu atlīdzības prasībai ir nepieciešams konstatēt visus civiltiesiskās atbildības priekšnoteikumus: 1) zaudējumu esamību; 2) prettiesiski vainojamu rīcību; 3) cēlonisko sakaru starp zaudējumiem un rīcību.

Lai konstatētu pamatu prasības par zaudējumu piedziņu apmierināšanai, nepieciešams konstatēt visu zaudējumu atlīdzības priekšnoteikumus.

Nodokļu samaksas pienākums izriet no spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem, līdz ar ko nodokļu samaksas pienākuma izpildes pamatā nav konstatējama prettiesiska rīcība.

[22.2] Lietā iesniegts Valsts ieņēmumu dienesta paskaidrojums, kurā norādīts, ka, vadoties no likuma "Par valsts sociālo apdrošināšanu" 20.[1] panta trešās daļas un Ministru kabineta 2010.gada 7.septembra noteikumu Nr.827 "Noteikumi par valsts sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu veicēju reģistrāciju un ziņojumiem par valsts sociālās apdrošināšanas obligātajām iemaksām un iedzīvotāju ienākuma nodokli" 30.2.punkta, darba devējs darba ņēmēja darba ienākumus un obligātās iemaksas par iepriekšējiem pārskata mēnešiem var precizēt, ja saskaņā ar tiesas spriedumu, tiesas lēmumu

vai izlīguma apstiprināšanu vai attiecīgās valsts pārvaldes iestādes pieņemtu pārvaldes lēmumu personai ir izmaksāta atlīdzība par darba piespiedu kavējumu vai izmaksāti laikus neizmaksātie darba ienākumi, tāpat arī darba devējs darba ņēmēja darba ienākumus un obligātās iemaksas par iepriekšējo laiku var precizēt, ja saskaņā ar tiesas spriedumu ir samazināti darba ņēmēja darba ienākumi. Tādējādi darba devējs iesniedz Valsts ieņēmumu dienestā precizētu darba devēja ziņojumu kopā ar iesniegumu un tiesas spriedumu. Valsts ieņēmumu dienests precizē darba devēja ziņojumos norādīto informāciju ar brīdi, kad stājies spēkā tiesas spriedums par izmaksātā ienākuma atzīšanu par nepamatotu un tā piedziņu.

Līdz ar to SIA "/nosaukums A/" būs tiesības pieprasīt Valsts ieņēmumu dienestam pārmaksāto valsts sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu un iedzīvotāju ienākuma nodokļa summu atmaksāšanu vai novirzīšanu kārtējo nodokļu maksājumiem (*lietas 4.sēj. 32.-33.lapa*).

Ievērojot minēto, Civillietu tiesas kolēģija secina, ka prasītājam ir tiesības atprasīt tā samaksātos nodokļus vai lūgt tos novirzīt citu nodokļu maksājumu segšanai, līdz ar ko Civillietu tiesas kolēģija nekonstatē, ka prasītājam, izpildot nodokļu samaksas pienākumu, būtu nodarīti zaudējumi.

[22.3] Tiesā 2023.gada 20.maijā iesniegtajā papildus paskaidrojumā Valsts ieņēmumu dienests norādījis, ka strīda izskatīšanas laikā ir iestājies trīs gadu noilguma termiņš, līdz ar ko tiesības veikt nodokļu aprēķinus pēc šī sprieduma spēkā stāšanās ne Valsts ieņēmumu dienestam, ne strīda dalībniekiem neatjaunosies veikt.

Arī apelācijas sūdzībā prasītājs norādījis, ka nodokļu tiesību atprasīšana tiesību izlietošana ir ierobežota ar trīs gadu termiņu.

Civillietu tiesas kolēģija vērš uzmanību, ka attiecībā uz likuma "Par nodokļiem un nodevām" 16.panta pirmās daļas 10.punktā noteikto triju gadu termiņu, kurā nodokļu maksātāji var pieprasīt pārmaksātās nodokļu summas atmaksāšanu vai novirzīšanu kārtējo nodokļu maksājumu segšanai, Senāts ir norādījis, ka gadījumā, kad tikai no tiesas sprieduma kļūst zināms, ka samaksātās nodokļu summas veido pārmaksu, tiesības atprasīt atmaksāt pārmaksātās nodokļu summas iestājas līdz ar tiesas sprieduma spēkā stāšanos (*sk. Senāta 2020.gada 24.februāra lēmumu lietā Nr.SKA-680/2020, 5.punkts*).

Ievērojot minētajā lēmumā ietvertās atziņas, nodokļu aprēķinu precizēšanas pamats radīsies tikai ar spieduma lietā stāšanos spēkā. Civillietu tiesas kolēģija pievienojas pirmās instances tiesas secinājumam, ka tiesvedības ilgums nav atkarīgs no lietas dalībnieku gribas un tas nevar būt šķērslis Valsts ieņēmumu dienestam atprasīt vai lūgt novirzīt citu nodokļu maksājumu apmaksai vienošanas izpildei samaksātos nodokļu maksājumus, ja ar tiesas spriedumu noteiktas prasītāja tiesības darbiniekam samaksātos darba ienākumus saņemt atpakaļ.

Bez tam nevar pastāvēt situācija, ka gadījumos, kad tiesvedības procesa laikā iestājas likuma "Par nodokļiem un nodevām" 16.panta pirmās daļas 10.punktā noteiktais termiņš, nodokļos samaksātā summa kā zaudējumi būtu piedzenama no atbildētāja, jo prasītājam būtu zudusi tiesība šīs summas atgūt no valsts. Tāpat nevar veidoties situācija, ka tiesvedības procesa ilguma dēl prasītājam būtu liegts precizēt darba ienākumus un obligātās iemaksas.

Tādējādi Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka Valsts ieņēmumu dienests 2023.gada 20.maija paskaidrojumos tiesai norādījis kļūdainu likuma "Par nodokļiem un nodevām" 16.pantā noteiktā termiņa skaitīšanas kārtību, kas neatbilst Senāta atziņām par minētā termiņa skaitīšanas sākumu.

[22.4] Ievērojot minēto, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka prasītāja prasība par viņa samaksāto nodokļu 25 826 EUR un valsts sociālas apdrošināšanas obligāto iemaksu darba devēja daļas 10 385,06 EUR piedziņu no /pers. E/ ir noraidāma.

Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi un pilnīgi izvērtējusi lietas apstākļus, kā arī pareizi piemērojusi normatīvos aktus, taisot pamatotu un pareizu spriedumu par prasības noraidīšanu daļā par zaudējumu piedziņu, kas radušies, prasītājam veicot normatīvajos aktos noteikto nodokļu maksājums.

Vienlaikus Civillietu tiesas kolēģija atzīst par pamatotu apelācijas sūdzībā norādīto, ka pirmās instances tiesa zaudējumu nodarīšanas faktu nepamatoti saistījusi ar apstākli, ka prasītāja samaksātās nodokļu summas nav nonākusi atbildētāja /pers. E/ mantā. Tomēr, ņemot vērā iepriekš minētos argumentus, šis apstāklis nevar būt par pamatu celtās prasības šajā daļā apmierināšanai.

[23] Vienošanās 11.punktā noteikts, ka gadījumā, ja darbinieks pārkāpj vienošanos par konkurences ierobežojumu, darba devējam ir tiesības atprasīt un darbiniekam ir pienākums atmaksāt darba devējam zaudējumus, kas tiek aprēķināti, izmantojot šādu formulu – vienošanās 9.punktā minētā ikmēneša atlīdzība x atlikušo mēnešu skaits līdz konkurences ierobežojuma baigām, kurus skaita no brīža, kad tiek konstatēts, ka darbinieks pārkāpis ar šo vienošanos noteikto konkurences ierobežojumu.

Prasītājs lūdzis tiesu piedzīt no /pers. E/ iepriekš novērtētus zaudējumus 81 720 EUR apmērā.

[23.1] Kā norādīts iepriekš, saskaņā ar Civillikuma 1779.pantu katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību nodarījis.

No Civillikuma 1771.panta izriet, ka atlīdzināmi ir tikai faktiski cēlušies zaudējumi. Civillikuma 1772.pantā noteikts, ka jau cēlies zaudējums var būt vai nu cietušā tagadējās manas samazinājums, vai arī viņa sagaidāmās peļņas atrāvums.

Civillietu tiesas kolēģija šī sprieduma [22.1] punktā norādījusi zaudējumu atlīdzināšanas priekšnoteikumus.

Minētie zaudējumu atlīdzināšanas priekšnoteikumi izriet no Civillikuma noteikumiem, bet pušu vienošanās par to, ka prasītājs pretēji likuma prasībām ir atbrīvots no zaudējumu atlīdzināšanas priekšnoteikumiem, nav pieļaujama.

Līgumslēdzējām pusēm saskaņā ar līgumu brīvības principu ir tiesības izvēlēties līguma saturu un nodibināt sev tādas tiesības un pienākumus, kādus viņas vēlas, taču līguma satura izvēles brīvība sniedzas tiktāl, ciktāl to neierobežo likuma imperatīvās normas. Līguma saturs nedrīkst būt prettiesisks (*sk. Balodis K. Ievads civiltiesībās. Rīga: Zvaigzne ABC, 2007, 176., 178. lpp.; Senāta 2021. gada 16. septembra sprieduma lietā Nr. SKC-875/2021, ECLI:LV:AT:2021:0916.C30756619.11.S, 7.6. punktu, 2022. gada 21.februāra sprieduma lietā Nr.SKC-60/2022, ECLI:LV:AT:2022:0221.C30543017.16.S, 6.1. punktu*).

Savukārt neatļauta darbība, kuras mērķis ir pretējs likumiem vai labiem tikumiem, vai kura vērsta uz to, lai apietu likumu, nevar būt par tiesiska darījuma priekšmetu, un šāds darījums nav spēkā, kā tas izriet no Civillikuma 1415.panta.

Citiem vārdiem, līgums vai atsevišķs līguma punkts, kurā puses vienojas neievērot likuma prasības, kā pretējs likumam nevar būt spēkā.

Tādējādi Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pušu vienošanās 11.punkts, paredzot iepriekš novērtētus zaudējumus, nav spēkā.

[23.2] Pierādījumi, kas apstiprinātu, ka ar vienošanās par prasītāja komercnoslēpuma neizpaušanu pārkāpumu /pers. E/ prasītājam būtu nodarījis citus zaudējumus, lietā nav iesniegti.

[23.3] Prasītājs 2023.gada 19.maija paskaidrojumos un 2023.gada 7.jūnija replikā norādījis, ka vienošanās 11.punktā paredzētais tiesību instruments ir uzskatāms par līgumsodu.

Civillikuma 1504.pantā noteikts, ka darījumu iztulkojot jāskatās vispirms uz darījumā lietoto vārdu nozīmi, un ja tie nav divējādi saprotami, tad tie cieši jāievēro, ja vien nepierāda, ka tie nesaskan ar dalībnieku gribu.

Savukārt saskaņā ar Civillikuma 1505.pantu ja rodas šaubas par vārdu nozīmi, jāievēro to jēgums un darījuma dalībnieku skaidri izsacītais vai kā citādi izrādītais nodoms.

Vienošanās 11.puntā noteikts: "Ja Darbinieks pārkāpj vienošanos par konkurences ierobežojumu, Darba devējam ir tiesības atprasīt un Darbiniekam ir pienākums atmaksāt Darba devējam zaudējumus, kas tiek aprēķināti, izmantojot šādu formulu [..]".

Novērtējusi vienošanās 11.punktu no tā vārdiskās nozīmes, Civillietu tiesas kolēģija konstatē, ka vienošanās 11.punktā puses nepārprotami

vienojušās tieši par zaudējumu atlīdzināšanas pienākumu, nosakot arī zaudējumu aprēķināšanas kārtību.

Arī apelācijas sūdzībā, pamatojot prasījumu par vienošanās 11.punktā noteikto zaudējumu piedziņu, prasītājs norādījis, ka zaudējumu mērķis bijis konkrēti atrunāt sekas, kas tiks piemērotas par vienošanās pārkāpšanu un kā prasītājam tiks kompensēts radītais kaitējums. Tāpat, kā pamatoti norādījis /pers. E/ atsauksmē uz prasītāja repliku, apelācijas sūdzībā pats prasītājs vienošanās 11.punkta noteikumus iztulko kā iepriekš novērtēto zaudējumu institūtu (*sk. apelācijas sūdzības 3.1.punktu, lietas 5.sēj. 94.-101.lapa*). Arī 2020.gada 14.augusta paskaidrojumos apelācijas instances tiesai prasītājs vienošanās 11.punkta noteikumus atzinis par iepriekš novērtētiem zaudējumiem.

Savukārt 2023.gada 19.maija paskaidrojumā un 7.jūnija replikā prasītājs mainījis viedokli, norādot, ka vienošanās 11.punktā paredzētie zaudējumi uzskatāmi par līgumsodu, kas ar augstu ticamības pakāpi saistīts ar Senāta 2023.gada 30.marta spriedumā izteiktajām atziņām par iepriekš novērtēto zaudējumu atlīdzības institūta nepieļaujamību Latvijas tiesību sistēmā.

[23.4] Novērtējusi pierādījumus lietā, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka vienošanās 11.punktā puses vienojušās par zaudējumu atlīdzināšanas pienākumu, nevis saistību tiesību pastiprināšanu. Tādējādi Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka prasība daļā par iepriekš novērtēto zaudējumu 81720 EUR apmērā piedziņu ir noraidāma.

Vadoties no Civilprocesa likuma 432.panta noteikumiem, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas secinājumi par prasījumu par iepriekš novērtēto zaudējumu piedziņu 81720 EUR apmērā ir pareizi un pilnībā pietiekami, tāpēc tā pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma argumentācijai un to neatkārto.

Tā kā Civillietu tiesas kolēģija atzinusi, ka vienošanās 11.punktā puses vienojušās par iepriekš novērtētu zaudējumu atlīdzību, nevis līgumsodu, Civillietu tiesas kolēģija nedod novērtējumu prasītāja 2023.gada 19.maija paskaidrojumos un 2023.gada 7.jūnija replikā norādītajam pamatojumam par, viņaprāt, līgumsoda 81 720 EUR apmērā samērīgumu.

[24] Prasītājs lūdzis tiesu piedzīt no /pers. E/ par labu prasītājam nokavējuma procentus par laiku no 2016.gada 1.oktobra līdz 2019.gada 24.aprīlim 14 096,07 EUR apmērā.

Apelācijas instances tiesā prasītājs palielinājis prasījumu par likumisko procentu piedziņu, palielinot arī termiņu, lūdzot piedzīt no /pers. E/ likumiskos nokavējuma procentus par laiku no 2016.gada 1.oktobra līdz 2020.gada 2.septembrim 21 986,52 EUR apmērā.

Civillikuma 1753.pantā noteikts, ka ar procentiem jāsaprot tā atlīdzība, kas dodama par kādas naudas summas vai citu atvietojamu lietu lietošanas atvēlējumu vai kavējumu, samērā ar viņu daudzumu un lietošanas ilgumu.

Saskaņā ar Civillikuma 1765.pantu pienākums maksāt procentus pamatojas vai nu uz tiesisku darījumu, vai uz likumu. Civillikuma 1757.pantā noteikts, ka, noslēgstot procentus, jānoteic to apmērs. Ja tas nav darīts, tad atzīstams, ka klusējot pieņemti likumiskie procenti, kas ir 6 % no simta gadā.

Atbilstoši Civillikuma 1759.pantam procenti jāmaksā arī bez noteiktas norunas, uz likuma pamata šādos gadījumos: 1) par katru parāda samaksas nokavējumu, kaut arī parāds pats par sevi būtu bezprocentīgs; šādus procentus sauc par nokavējuma procentiem. Saskaņā ar minētā panta 2.punktu procenti maksājami arī par svešu naudu, nevien tad, kad tās turētājs to lietojis savā labā, bet arī tad, kad viņam pienācies šo naudu noguldīt uz procentiem un viņš to nav darījis.

Tā kā no atbildētāja /pers. E/ par labu prasītājam piedzīta izmaksātā atlīdzība par konkurences ierobežojuma ievērošanu 57 256 EUR un šajā daļā tiesas spriedums stājies likumīgā spēkā, no atbildētāja /pers. E/ par labu prasītājam piedzenami likumiskie procenti par atlīdzības par konkurences ierobežojuma ievērošanu atmaksas termiņa kavējumu.

/pers. E/ pilnvarotās pārstāves rakstveida replikā izteiktais viedoklis, ka nokavējuma procentu piedziņai no /pers. E/ nav pamata, atzīstams par kļūdainu. Tā kā minētās atlīdzības atmaksas pienākums /pers. E/ radās 2016.gada 1.oktobrī, bet nauda summas atmaksa netika veikta, tad ir pamats likumisko nokavējuma procentu piedziņai.

Laikā no 2016.gada 1.oktobra līdz 2020.gada 2.septembrim ir 1431 diena, par ko aprēķināmi likumiskie nokavējuma procenti 13 477,91 EUR (57256:100x6:365 x1431). Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka likumiskie procenti par atlīdzības par konkurences ierobežojuma ievērošanu atmaksas termiņa kavējumu 13 477,91 EUR apmērā ir piedzenami no atbildētāja /pers. E/ par labu prasītājam.

[25] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus. Ja prasība apmierināta daļā, šajā pantā norādītās summas piespriež prasītājam proporcionāli tiesas apmierināto prasījumu apmēram, bet atbildētājam – proporcionāli tai prasījuma daļai, kurā prasība noraidīta.

[25.1] Par prasības celšanu pirmās instances tiesā prasītājs samaksājis valsts nodevu 10 638,16 EUR. Tāpat prasītājs samaksājis valsts nodevu par prasības nodrošināšanu 2963,69 EUR. Tā kā pieteikums par prasības nodrošināšanu noraidīts, par to samaksātā valsts nodeva nav piedzenama.

Prasītājs samaksājis ar lietas vešanu saistītos izdevumus 30 EUR un kancelejas nodevu par liecinieku uzaicināšanu 30,62 EUR.

Par apelācijas sūdzības iesniegšanu prasītājs samaksājis valsts nodevu 7834,32 EUR. Tā kā prasītāja apelācijas sūdzība ir noraidāma, par tās iesniegšanu samaksātā valsts nodeva nav atlīdzināma.

Tādējādi prasītājam radušies tiesas izdevumi, par kuru piedziņu no atbildētāja ir pamats lemts, ir 10 698,78 EUR.

Celtās prasības summa, ņemot vērā prasības pieaugumu daļā par likumisko procentu piedziņu (lietas 6.sējuma 18.-44.lapa) ir 69 7173,58 EUR.

Lietā no atbildētāja /pers. E/ par labu prasītājam piedzīta atlīdzība par konkurences ierobežojuma ievērošanu 57 256 EUR un šajā daļā stājies spēkā Rīgas apgabaltiesas 2020.gada 30.septembra spriedums. Ar šo spriedumu no /pers. E/ piedzīti likumiskie nokavējuma procenti par atlīdzības par konkurences ierobežojuma ievērošanu atmaksas termiņa kavējumu 13 477,91 EUR.

Tādējādi celtā prasība apmierināta par summu 70733,91 EUR. Līdz ar to prasības apmierinātā daļa ir 10,14 %, bet prasības noraidītā daļa ir 89,86 %.

Tā kā celtā prasība daļā pret SIA "/nosaukums B/" noraidīta, tad no atbildētāja SIA "/nosaukums B/" prasītāja labā tiesas izdevumi nav piedzenami.

Ievērojot minēto, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka no atbildētāja /pers. E/ par labu prasītājam piedzenami tiesas izdevumi 1084,86 EUR apmērā (10,14 % no 10698,78 EUR).

[25.2] Ceļot pretprasību, atbildētāji samaksājuši valsts nodevu 2387,13 EUR, kā arī samaksājuši valsts nodevu par apelācijas sūdzības iesniegšanu 4117,70 EUR.

Tā kā atbildētāju pretprasība un apelācijas sūdzība noraidīta, tiesas izdevumi atbildētājiem nav atlīdzināmi.

[26] Civilprocesa likuma 44.panta pirmās daļas 1.punkta c) apakšpunktā noteikts, ka atlīdzināmie izdevumi advokāta palīdzības samaksai prasībās, kurām ir mantisks raksturs un kurās prasības summa pārsniedz 57001 EUR, ir to faktiskajā apmērā, tomēr ne vairāk par 5 procentiem no prasījumu apmierinātās daļas.

[26.1] Pirmās instances tiesas spriedumā konstatēts, ka prasītājam pirmās instances tiesā bijuši izdevumi advokāta palīdzībai 23576,85 EUR

zvērinātai advokātei G.Radilovecai, 1853,84 EUR zvērinātai advokātei I.Azandai un 47888,53 EUR zvērinātam advokātam L.Rasnačam.

Lietā nav pierādījumu par prasītāja izdevumiem advokāta palīdzībai apelācijas instances tiesā.

Civillietu tiesas kolēģija pilnībā pievienojas pirmās instances tiesas secinājumiem par advokāta ordera esības lietas materiālos kā priekšnoteikumu advokāta sniegtās juridiskās palīdzības izdevumu atlīdzināšanai un tos neatkārto.

Tā kā lietas materiālos nav atrodams zvērinātas advokātes G.Radilovecas orderis, pirmās instances tiesa pamatoti atzinusi, ka lūgums par ar lietas vešanu saistīto izdevumu atlīdzināšanu 23 576 EUR apmērā par zvērinātas advokātes G.Radilovecas juridisko palīdzību ir noraidāms.

Kā pareizi konstatējusi pirmās instances tiesa, lietā izlemjams jautājums par atbildētājam radušos ar lietas vešanu saistīto izdevumu atlīdzināšanu 49 742,37 EUR apmērā.

Tā kā prasība apmierināta daļā par atlīdzības par konkurences ierobežojuma ievērošanu 57 256 EUR un likumisko nokavējuma procentu par atlīdzības par konkurences ierobežojuma ievērošanu atmaksas termiņa kavējumu 13 477,91 EUR, piedziņu, vadoties no Civilprocesa likuma 44.panta pirmās daļas 1.punkta c) apakšpunkta noteikumiem, no atbildētāja /pers. E/ par labu prasītājam piedzenami izdevumi advokāta palīdzības samaksai 5% apmērā no prasījumu apmierinātās daļas, tas ir 3536,70 EUR apmērā.

[26.2] Ar lietas materiāliem pierādīts, ka AS "/nosaukums B/" radušies ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi par advokāta palīdzības samaksu 32 281,59 EUR apmērā (lietas 3.sēj. 99., 100.lapa).

Pirmās instances tiesa secinājusi, ka nav pamata atlīdzināt atbildētājiem ar lietas vešanu saistītos izdevumus, jo tiesa noraidījusi atbildētāju celto pretprasību.

Civillietu tiesas kolēģija nepiekrīt šādam pirmās instances tiesas secinājumam.

Tā kā pret AS "/nosaukums B/" celtā prasība par Konkurences likuma 18.panta otrās daļas ģenerālklauzulas un trešās daļas 4.punkta pārkāpumu AS "/nosaukums B/" darbībās konstatēšanu un zaudējumu par negodīgas konkurences aizlieguma sakarā 500 000 EUR apmērā piedziņu noraidīta, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka AS "/nosaukums B/" par to ir tiesības saņemt ar lietas vešanu saistīto izdevumu atlīdzību.

Zvērinātu advokātu biroja "Spilbridge ZAB" rēķinos, kas izrakstīti AS "/nosaukums B/", norādīts, ka pakalpojumu specifikācija sīkākam pakalpojuma aprakstam ir pievienots specifikācijā. Rēķiniem pievienotā specifikācija lietā nav iesniegta.

Zvērinātu advokātu biroja "Spilbridge ZAB" advokāti lietā snieguši juridisko palīdzību abiem atbildētājiem. Vienlaikus no zvērinātu advokātu biroja "Spilbridge ZAB" rēķiniem redzams, ka tie izrakstīti par šādu pakalpojum – juridiskā palīdzība saskaņā ar noslēgto līgumu par juridiskās palīdzības sniegšanu – juridiskā palīdzība atbildētājam AS "/nosaukums B/" SIA "/nosaukums A/" prasībā pret /pers. E/ un AS "/nosaukums B/".

No lietas materiāliem redzams, ka zvērinātu advokātu birojs "Spilbridge ZAB" lietā pārstāvējis gan AS "/nosaukums B/", gan /pers. E/.

Lai arī zvērinātu advokātu biroja "Spilbridge ZAB" izrakstītie rēķini izrakstīti AS "/nosaukums B/", vairums tiesā iesniegtie dokumenti sastādīti abu atbildētāju vārdā. Tāpēc ir pamats secinājumam, ka iesniegtie rēķini pamato izdevumus juridiskās palīdzības sniegšanai abiem atbildētājiem, pārstāvot atbildētājus gan saistībā ar celto prasību, gan celto pretprasību.

Ievērojot minēto, Civillietu tiesas kolēģijai jāizvērtē, kāda izdevumu par juridisko palīdzību daļa ir attiecināma uz juridisko palīdzību AS "/nosaukums B/" SIA "/nosaukums A/" prasībā pret AS "/nosaukums B/", kura noraidīta pilnībā.

Tā kā tiesas izdevumi attiecināmi uz abiem atbildētājiem un gan par celto prasību, gan pretprasību, bet rēķinos par izdevumiem juridiskās palīdzības sniegšanai norādītā specifikācija lietā nav iesniegta, noteikt precīzu izdevumu par juridiskās palīdzības sniegšanu apmēru, kas attiecas uz prasības pret AS "/nosaukums B/" noraidīto daļu, lietā nav iespējams.

Civillietu tiesas kolēģija ņem vērā, ka sākotnējā celtajā prasībā cita starpā lūgts gan uzlikt par pienākumu AS "/nosaukums B/" atsaukt /pers. E/ no valdes priekšsēdētāja, valdes locekļa amata un izbeigt ar viņu darba tiesiskās attiecības, ja tādas ir nodibinātas, gan konstatēt solidāru Konkurences likuma 18.panta otrās un trešās daļas solidāru pārkāpumu abu atbildētāju darbībās, kā arī solidāri piedzīt no abiem atbildētājiem zaudējumus par negodīgas konkurences aizlieguma pārkāpumu 500 000 EUR apmērā. Prasības 2017.gada 4.jūlija grozījumos 500 000 EUR par negodīgas konkurences aizliegumu lūgts piedzīt tikai no AS "/nosaukums B/", savukārt 2018.gada 12.oktobra grozījumos prasītājs lūdzis konstatēt Konkurences likuma 18.panta otrās daļas un trešās daļas pārkāpumu tikai AS "/nosaukums B/" darbībās.

Tātad pret atbildētāju AS "/nosaukums B/" celti divi prasījumi.

Novērtējusi pārējos lietā pieteiktos prasījumus, kā arī apstākli, ka lietā celta pretprasība, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka puse no atbildētāju izdevumiem advokāta palīdzības samaksai ir attiecināmi uz izdevumiem par pretprasības celšanu, bet puse ir attiecināma uz pret atbildētājiem celto prasību. Tā kā zvērinātu advokātu birojs "Spilbridge ZAB" sniedzis juridisko palīdzību gan /pers. E/, gan AS "/nosaukums B/", Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka izdevumi par juridisko palīdzību atbildētājiem, kas attiecināmi uz celto prasību, ir sadalāmi starp atbildētājiem vienādās daļās.

Tādējādi Civillietu tiesas kolēģija atzīst par pamatotu uz izdevumiem par SIA "/nosaukums A/" prasību pret AS "/nosaukums B/" attiecināt ceturto daļu no kopējiem atbildētāju izdevumiem par juridisko palīdzību izskatāmajā lietā, kas ir 8070,40 EUR.

[26.2.1] Civilprocesa likuma 44.panta trešajā daļā noteikts, ja prasība noraidīta, ar lietas vešanu saistītos izdevumus piespriež no prasītāja par labu atbildētājam. Savukārt atlīdzināmo izdevumu advokāta palīdzības samaksai apmērs noteikts Civilprocesa likuma 44.panta pirmās daļas 1.punktā.

Juridiskajā literatūrā atzīts, ka puse, kura zaudējusi procesā, atzīstama par tādu, kas nepamatoti izvairījusies no citas personas tiesību ievērošanas un izraisījusi nepieciešamību griezties tiesā. Tādēļ ir loģiski, ka tai jānes ar to saistītie izdevumi (*Civilprocesa likuma komentāri. I daļa (1.-28.nodaļa). Otrais papildinātais izdevums. Sagatavojis autoru kolektīvs Prof. K.Torgāna zinātniskajā redakcijā. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2016, 146.lpp.*).

Tādēļ Civilprocesa likumā nostiprināts, ka visām personām, kuru labā ir taisīts tiesas nolēmums, tiek garantētas tiesības saņemt tās samaksātos tiesāšanās izdevumus no otras puses taisnīgā apmērā. Pretējā gadījumā pusei būtu jācieš zaudējumi (to plašākā izpratnē) sakarā ar pamatotu griešanos tiesā savu tiesību aizsardzībai, un tādējādi taisnīgums nebūtu atjaunots. Tas vienlaikus varētu nesamērīgi ierobežot brīvu piekļuvi tiesai un atturēt arī citas personas vērsties tiesā savu tiesību aizsardzībai (*Senāta Civillietu departamenta 2020.gada 4.novembra spriedums lietā Nr.SKC-974/2020 (ECLI:LV:AT:2020:1104.C12193319.10.S.) 8.3.1.punkts*).

No Latvijas Republikas Satversmes 92.panta pirmā teikuma valstij izriet pienākums pieņemt tādas tiesību normas, kas taisnīgi noregulē ar juridiskās palīdzības izdevumu atlīdzināšanu saistītos jautājumus; tas aptver arī valsts pienākumu noteikt atlīdzināmo izdevumu apmēru (*Latvijas Republikas Satversmes tiesas 2014.gada 7.februāra spriedums lietā Nr.2013-04-01 19.3.punkts, 2015.gada 29.aprīļa spriedums lietā Nr.2014-31-01 9.1.punkts*).

Civilprocesa likuma 44.panta (Ar lietas vešanu saistītie izdevumi un to atlīdzināšana) piektā daļa ir skatāma kopsakarā ar šī panta pirmo un ceturto daļu, kurās likumdevējs, īstenojot iepriekšminēto valsts pienākumu, ir pats noteicis atlīdzināmo izdevumu apmēru (izdevumi faktiskajā apmērā) un ierobežojumu (konkrēta summa un tiesu instanču skaits). Tādējādi likumdevējs jau ir novērtējis, kas vairumā lietu ir taisnīga atlīdzība pusei par izdevumiem, kas tai radušies sakarā ar advokāta sniegto palīdzību. Savukārt 44.panta piektajā daļā paredzētās tiesības samazināt likumdevēja noteikto atlīdzināmo izdevumu apmēru saprotamas kā tiesas iespēja novērst tos izņēmuma gadījumus, kad likumdevēja noteiktā taisnīgā atlīdzība šajā tiesību

normā paredzēto iemeslu dēļ tomēr neatbilst taisnīguma un samērīguma principiem (*Senāta Civillietu departamenta 2020.gada 4.novembra spriedums lietā Nr.SKC-974/2020 (ECLI:LV:AT:2020:1104.C12193319.10.S.) 8.3.2.punkts*).

Novērtējusi lietas materiālus, Civillietu tiesas kolēģija konstatē, ka lietā sagatavoti atbildētāju paskaidrojumi jautājumā par blakus sūdzību par pirmās instances tiesas lēmumu, ar ko noraidīts līgums par prasības nodrošināšanu, lietā sniegti apjomīgi paskaidrojumi, lieta ar pārtraukumiem izskatīta piecās tiesas sēdēs.

Civillietu tiesas kolēģija ņem vērā, ka pret AS "/nosaukums B/" celtās prasības par pamats ir konkurences tiesību pārkāpumi, kas nav ikdienišķi tiesību jautājumi.

Novērtējusi lietas apstākļus, Civillietu tiesas kolēģija nekonstatē, ka lietā radušies izdevumi 8070,40 EUR apmērā, kas attiecināmi uz SIA "/nosaukums A/" prasību pret AS "/nosaukums B/", neatbilstu taisnīguma un samērīguma principam. Tāpat Civillietu tiesas kolēģija uzskata, ka izskatāmajā lietā nav pamata piemērot Civilprocesa likuma 44.panta piektās daļas noteikumus.

Ievērojot minēto, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka no SIA "/nosaukums A/" par labu AS "/nosaukums B/" piedzenami ar lietas vešanu saistītie izdevumi advokāta palīdzībai 8070,40 EUR apmērā, kas nepārsniedz Civilprocesa likuma 44.panta pirmajā daļā noteikto maksimālo izdevumu advokāta palīdzībai apmēru.

[27] Ar tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu piegādāšanu un izsniegšanu saistītie izdevumi lietā kopā ir bijuši 37,48 EUR.

Tā kā prasītājs, ceļot prasību, samaksājis ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 30 EUR, lietā nesamaksāto ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu summa ir 7,48 EUR.

Vadoties no Civilprocesa likuma 42.panta noteikumiem, iepriekš nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 7,48 EUR apmērā piedzenami valsts ienākumos no /pers. E/.

[28] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 195.pantu, taisot spriedumu par naudas summas piedziņu, tiesa tā rezolutīvajā daļā norāda cita starpā arī prasītāja tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt procentus, minot arī to apmēru.

Likumisko procentu apmērs noteikts Civillikuma 1765.pantā, tas ir, seši procenti no simta gadā. Savukārt Civillikuma 1763.panta 1.punkts paredz, ka procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis kapitāla lielumu.

Tādējādi tiesa atzīst prasītāja tiesības saņemt no atbildētāja /pers. E/ likumiskos nokavējuma procentus 6% apmērā gadā no ar šo spriedumu piedzītās summas (18 099,47 EUR) par laiku no nākamās dienas pēc sprieduma labprātīgai izpildei noteiktā termiņa izbeigšanās līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai), ievērojot Civillikuma 1763.pantu, ka procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis kapitāla lielumu (*sk. arī Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 29.janvāra lēmuma lietā Nr.C28283311, SKC-1331/2016*).

[29] Atbilstoši Civilprocesa likuma 434.panta ceturtajai daļai un 204.[1] pantam SIA "/nosaukums A/" un /pers. E/ nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Šajā termiņā par labu valstij piedzenamo tiesas izdevumu samaksu apliecinošs dokuments iesniedzams Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 430. un 432.pantu, Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda:

piedzīt no /pers. E/, personas kods /personas kods/, par labu SIA "/nosaukums A/", reģistrācijas Nr./numurs/, likumiskos nokavējuma procentus 13 477,91 EUR par laiku no 2016.gada 1.oktobra līdz 2019.gada 24.aprīlim, tiesas izdevumus 1084,86 EUR un ar lietas vešanu saistītos izdevumus 3536,70 EUR, kopā piedzenot 18 099,47 EUR (astoņpadsmit tūkstoši deviņdesmit deviņi *euro* un 47 centi).

Naudas samaksa veicama SIA "/nosaukums A/", reģistrācijas Nr./numurs/, norēķinu kontā Nr./konta numurs/, Nordea bank AB Latvijas filiāle.

Noteikt SIA "/nosaukums A/", reģistrācijas Nr. /numurs/, tiesības saņemt no /pers. E/, personas kods /personas kods/, likumiskos nokavējuma procentus 6% apmērā gadā no piedzītās summas (18 099,47 EUR) par laiku no nākamās dienas pēc sprieduma labprātīgai izpildei noteiktā termiņa izbeigšanās līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai).

Noraidīt SIA "/nosaukums A/", reģistrācijas Nr./numurs/, prasību daļā par atlīdzības par konkurences ierobežojuma ievērošanu daļas piedziņu no /pers. E/, personas kods /personas kods/, par laiku no 2016.gada 1.oktobra līdz 2018.gada 10.jūnijam 25 826 EUR.

Noraidīt SIA "/nosaukums A/", reģistrācijas Nr./numurs/, prasību daļā par iepriekš novērtētu zaudējumu piedziņu no /pers. E/, personas kods /personas kods/, 81 720 EUR apmērā.

Noraidīt SIA "/nosaukums A/", reģistrācijas Nr./numurs/, prasību daļā par nodokļu veidā samaksātu zaudējumu piedziņu no /pers. E/, personas kods /personas kods/, 10 385,06 EUR apmērā.

Piedzīt no SIA "/nosaukums A/", reģistrācijas Nr./numurs/, par labu AS "/nosaukums B/", reģistrācijas Nr./numurs 1/, ar lietas vešanu saistītos izdevumus 8070,40 EUR (astoņi tūkstoši septiņdesmit *euro* un 40 centi).

Naudas samaksa veicama AS "/nosaukums B/", reģistrācijas Nr./numurs 1/, norēķinu kontā Nr./konta numurs 1/, Luminor Bank AS Latvijas filiāle.

Noteikt AS "/nosaukums B/", reģistrācijas Nr./numurs 1/, tiesības saņemt no SIA "/nosaukums A/", reģistrācijas Nr. /numurs/, likumiskos nokavējuma procentus 6% apmērā gadā no piedzītās summas (8070,40 EUR) par laiku no nākamās dienas pēc sprieduma labprātīgai izpildei noteiktā termiņa izbeigšanās līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai).

Piedzīt no /pers. E/, personas kods/personas kods/, par labu valstij ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 7,48 EUR (septiņi euro un 48 centi), kas iemaksājami kontā Nr.LV51TREL2190458019000, saņēmējs: Tiesu administrācija, NMR 90001672316, saņēmēja banka: Valsts kase, kods TRELLV22, iemaksas mērķis: Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2023.gada 5.jūlija spriedums civillietā Nr.C24160116.

Noteikt SIA "/nosaukums A/", reģistrācijas Nr./numurs/, un /pers. E/, personas kods /personas kods/, sprieduma labprātīgai izpildei 10 dienu termiņu no sprieduma spēkā stāšanās dienas. Šajā termiņā valsts labā piedzīto tiesas izdevumu samaksu apliecinošs dokuments iesniedzams Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijā.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Latvijas Republikas Senāta Civillietu departamentā 30 (trīsdesmit) dienu laikā no sprieduma pasludināšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesā un iemaksājot drošības naudu 300 *euro* Latvijas Republikas Augstākās tiesas,

reģistrācijas numurs 90000068892, Valsts kases kontā Nr.LV83TREL8280010000000.

Tiesnesis Uldis Apsītis

Tiesnese Sandra Krūmiņa

Tiesnesis Arnis Dundurs